

e **LN** ou **G** aià

Revista social i cultural

El temps a la Nou
Jordi Pujol ens visita
Conferències de tardor

Nº1 Desembre 2003

La Diputació actua amb

EL TURISME

El Patronat de Turisme de la Diputació de Tarragona és un organisme autònom que promou, coordina i dóna suport a les accions de foment del turisme amb els agents públics i privats de la Costa Daurada per tal de contribuir al seu dinamisme i al desenvolupament socioeconòmic.

L'organització d'activitats promocionals, que és l'element més estratègic del Patronat, va rebre l'any 2002 de l'entitat TÜV Rheinland la ISO 9001:2000, que avala la seva qualitat com a organització.

Entre d'altres actuacions, el Patronat de Turisme de la Diputació de Tarragona participa a fires de caire nacional i internacional, realitza promocions directes, atén consultes i peticions d'informació, coordina la visita a la Costa Daurada d'agents de viatge i periodistes i transfereix ajuts econòmics a municipis turístics de la demarcació.

DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA

COSTA DAURADA

PATRONAT DE TURISME
DE LA DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

www.costadaurada.info
www.altanet.org

El naixement d'una revista social i cultural és sempre un motiu de satisfacció per a tothom. Que el Nou Gaià sigui la primera revista de la Nou ha de ser, a més, un motiu addicional d'alegria per a tot el poble.

Qui som?

El Nou Gaià està integrat per un grup de persones que tenim com a principal vincle el poble de la Nou. Tot i ser impulsada sota els auspicis de la regidoria de l'àrea de cultura de l'Ajuntament de la Nou de Gaià, volem que la publicació tingui diferents colors i opinions, per bé que també ha de ser un canal de comunicació entre l'Ajuntament i la població. No descartem, però, que en un futur el Nou Gaià es desvinculi d'aquella institució, creant-se una associació independent.

Les aportacions dels diferents col·laboradors serà a títol personal i l'opinió de la revista només s'expressarà a través de l'editorial, la qual se sotmetrà al consens de l'equip de redacció, a l'igual que els articles que no vagin signats.

Quins són els objectius d'el Nou Gaià ?

El Nou Gaià, que en un principi tindrà una periocitat semestral, neix amb la ferma voluntat de ser un mitjà de comunicació plural i objectiu, fet amb modèstia i humilitat per persones que no som professionals, però amb tot l'entusiasme i il·lusió per fer una revista el més digna possible, que s'enriqueixi de les aportacions personals i de les diferents entitats locals, que serveixi per a la recuperació de la memòria històrica de la Nou i per reflectir el poble de començaments de segle.

Un altre objectiu que s'ha de marcar qualsevol nova iniciativa és el de perdurar al llarg del temps. El Nou Gaià no podria ser cap excepció. Inicialment, la idea sorgeix d'un grup relativament reduït de persones, però és del nostre interès que aquest es vagi ampliant i renovant amb tots aquells que desitgin formar-ne part. Som conscients que només així s'aconseguirà aquell propòsit.

Sens dubte que el Nou Gaià ha de ser també una eina de difusió de la nostra cultura popular i de la nostra llengua i, a la vegada, esforçar-se per ser un mitjà d'integració social, de coneixement mutu i respecte d'altres cultures i costums. En definitiva, volem que sigui la revista de tots els qui estimem la Nou. La revista de tots els nouencs i nouenques.

Consell de redacció

Jordi Cañellas
Ma. Teresa Figueras i Briones
Oscar Martí i Mompel
Pau Saracho i Soler
Ignacio S. Mincholed
Concha González
Josepa Martí i Rovira

Edita

Regidoria d'Acció Ciutadana de l'Ajuntament de la Nou de Gaià

Portada

Bernardo Zichaeus

Disseny editorial

Intangibles Creación y Comunicación

Imprimeix

Infotècnica. Tot per l'oficina

Dipòsit legal: T-1732-2003

Amb la col·laboració de:

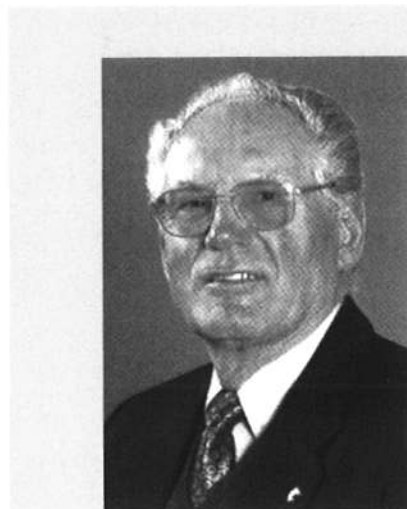
Diputació de Tarragona
Consell Comarcal del Tarragonés

SUMARI

EDITORIAL	1
SALUTACIÓ DE L'ALCALDE	2
SOCIETAT. Visita Jordi Pujol	3
IXè. Concurs de paelles	5
Festes Populares / Grup Sardanista	8
U.E. La Nou de Galà	9
Societat de Caçadors	10
Cooperativa Agrícola	11
Grup de Dones	12
Vida a la Nou	13
CULTURA. Conferències al Castell	14
Salut	16
Cultures / Diversidad	19
Escoles	20
Tecnologia Agrícola	21
Ecologia	24
Pintura y Literatura	26
Teatre / Llibres	27
Miquel Martí Pol / Un Poema	28
Tradicions	31
INFORMACIÓ. El consell farmacèutic	33
Meteorologia	34
L'Ajuntament informa	38

■ SALUTACIÓ DE L'ALCALDE

JOAN MONTRAGULL I RAFÍ
Alcalde de la Nou de Galà

És per a mi un motiu de satisfacció poder saludar la sortida del primer número d'el Nou Gaià, la primera revista del poble feta íntegrament des de la Nou per nouencs i nouenques.

Moltes vegades des de l'Ajuntament s'havia parlat de la conveniència d'editar una publicació d'informació local, que fos testimoni d'un temps i d'un poble. Ara, gràcies a l'entusiasme i la perseverança d'un grup obert i plural de veïns, amb la participació de les entitats locals i col·laboradors diversos, el Nou Gaià, que aquest és el nom de la revista, és una realitat.

Vull esperonar-vos per tal que aquesta iniciativa tingui continuïtat en un futur, perquè si bé és important aquest primer número més ho són encara els següents.

Em consta que aquest és el propòsit, tot i l'esforç que comporta publicar periòdicament. Per aquest motiu caldrà que tots els nouencs i nouenques sentim la revista com a nostra, i que prenguem part activament a través de la participació i col·laboració. Des de l'Ajuntament, com sempre hem fet i en la mesura de les nostres possibilitats, recolzem i recolzarem aquesta activitat i d'altres que creguem interessants per a la població. Voldria que la revista fos un mitjà que ens uneixi més a tots els nouencs. Que des de la pluralitat d'opinions i punts de vista, des del respecte i amb llibertat, tothom s'hi pugui expressar. És gratificant comprovar que, en aquest primer equip al capdavant d'el Nou Gaià, hi formen part nous vilatans, nouencs i nouenques de primera generació que mostren el seu interès pel poble i la seva voluntat d'integració. Sigui la revista, també, una eina per conèixer-nos millor i, plegats, construir la Nou del demà.

No voldria acabar sense desitjar-vos molt èxits en aquesta empresa i encoratjar-vos, novament, a continuar el camí que avui iniciem.

Felicitats al poble. Gràcies a totes i tots vosaltres!

El vostre alcalde,

■ VISITA JORDI PUJOL

EM EL DARRERS DIES DEL SEU MANDAT,
JORDI PUJOL VISITA LA NOU DE GAIÀ
Redacció

L'11 d'octubre de l'any 2003 passarà als anals de la història de la Nou de Gaià com el dia en què per primera vegada un president de la Generalitat de Catalunya visitava oficialment el municipi. El motiu no era altre que la inauguració de la Sala de Plens del nou ajuntament al castell del Baró de les Quatre Torres.

Era dissabte. La Nou es despertava amb la il·lusió de poder rebre la

arribà el Molt Honorable Sr. Jordi Pujol. Un calorós i unànime aplaudiment va ressonar en baixar del cotxe oficial, on l'esperava l'alcalde per rebre'l. Des d'un bon començament, el President va fer gala de la seva cordialitat en adreçar-se espontàniament a un grup d'assistents per intercanviar unes afables paraules.

A la placeta del castell, hi havia el consistori en ple, representants

Excusà la seva absència el president de la Diputació de Tarragona. Tot seguit, entrà al castell per inaugurar-hi la Sala de Plens. Una placa commemorativa immortalitza el moment.

Com és habitual en ell s'interessà per conèixer la situació del poble, i va preguntar a l'alcalde una sèrie de dades sobre la Nou. En veure el retrat majestuós que embelleix la sala, va lloar la col·laboració d'un membre de la família Morenés, amb responsabilitat política al Govern de Madrid, en les negociacions per al traspàs de les competències policials dels mossos d'esquadra, en les quals va intervenir-hi.

Signà al llibre de visites de l'Ajuntament, on va escriure el següent: "No volia acabar la meua Presidència de 23 anys sense visitar la Nou de Gaià. Celebro haver-ho fet. És un poble bonic i amable, al qual desitjo prosperitat i convivència. I al qual demano que faci sempre un esforç de civisme i catalanitat. Cordialment".

Ja a fora la placeta del castell, l'Alcalde i el President van adreçar als assistents uns parlaments. L'Alcalde va agrair la visita i el suport del Govern de la Generalitat amb el finançament de molts projectes que serveixen per millorar

màxima autoritat política del país i, als balcons i finestres de les cases, hi penjava la senyera, talment com si d'un dia de festa assenyalada es tractés.

Poc a poc la plaça del Centenari es va anar omplint de gent. Entre mesures de seguretat i amb la presència de nombrosos mitjans de comunicació, tocades les 10,

d'entitats locals i autoritats convidades, que un a un va anar saludant amb atenció. Entre les autoritats assistiren a l'acte el delegat de la Generalitat de Catalunya a Tarragona, el president del Consell Comarcal del Tarragonès, els alcaldes de Salomó, de la Pobla de Montornès, de Vespella de Gaià, del Catllar, d'Altafulla, de la Riera de Gaià.

■ VISITA JORDI PUJOL

EN JORDI PUJOL DEMOSTRÀ EL SEU
CONEIXEMENT DE LA GEOGRAFIA
DEL BAIX GAIÀ

el poble i la qualitat de vida de tots els nouencs. Per la seva banda, el President va recordar que aquella era una de les seves últimes oportunitats per visitar el municipi com a tal i que, de tots els pobles de la contornada, la Nou era l'únic que encara no havia visitat. Alabà la bellesa de la Sala de Plens que acabava d'inaugurar i del castell restaurat, i destacà la importància d'un Ajuntament per a un municipi, com la veritable casa del poble.

Va preveure un desenvolupament per a les poblacions que es troben en segona línia de costa, que han quedat preservades del creixement, a vegades abusiu i de difícil control, dels municipis costaners.

Un desenvolupament que, segons ell, la Nou ha de voler per augmentar la qualitat de vida que ja actualment gaudeix. I s'hi referí amb aquestes paraules "la Nou viurà un nou segle XVIII, època pròspera per a la zona en què es van fer totes les esglésies i es va reconstruir el castell, però serà una etapa de progrés que no només es basarà en l'agricultura com llavors".

En acabar els parlaments, l'alcalde va fer-li lliurament d'un record. Una aquarel·la sobre una vista general de la Nou, pintada per Meritxell Solé i a qui el President

va voler conèixer i saludar personalment. La hi agradà tant que la mostrà a la concurrència.

Proseguí el seu recorregut passejant pels jardins del Cercat, als quals hi va accedir des del camí de la Font, per finalitzar la seva visita al casal municipal, on hi havia preparat un abundant pisolabis.

En acabar el refrigeri, una riuada de veïns va passar pel castell per contemplar la nova Sala de Plens que culminava la restauració del

cos davant del monument com a seu de l'Ajuntament. Mentretant, la part posterior de l'edifici esperava impacient l'inici de les obres que l'han de convertir en l'equipament cultural del municipi,

i potser també una altra visita d'un altre president de la Generalitat de Catalunya.

La Sala de Plens. Situada a la planta noble de l'edifici del castell, d'estil vuitcentista, compta com element més característic amb unes pintures a la paret que l'artista Subirats ha restaurat laboriosament, tal com ja havia fet amb les de la sala octogonal del mateix castell, actual despatx de l'alcalde.

S'ha buscat un mobiliari lleuger que no resti protagonisme a les pintures, s'hi integri i no recarregui l'espai de reduïdes dimensions, fi que s'ha assolit amb l'elecció d'una taula de vidre i unes cadires folrades de pell marró clar, a joc amb el color dominant de la sala i del terra de marbre.

La modernitat i simplicitat del mobiliari i accessoris realcen el valor artístic original, que s'ha volgut preservar. Un criteri que actualment s'utilitza en la majoria de les restauracions.

Embelleix la sala, el retrat d'un avantpassat de la família Morenés, antics propietaris del castell, que llueix després de l'acurada restauració realitzada pels corresponents serveis de la Generalitat de Catalunya a Sant Cugat del Vallès.

■ EL IXÈ CONCURS DE PAELLES: UNA CITA ESPERADA

UN ACTE QUE JA ÉS TRADICIONAL DINS LA
FESTA DELS SANTS COSME I DAMIÀ
Ma. Teresa Figueras Briones

El dia 28 d'octubre es va celebrar la IX edició del Concurs de paelles. Malgrat les prediccions metereològiques, que anunciaven pluges, el sol ens va acompanyar al llarg de tota la jornada. Com en altres edicions, la festa, una de les més esperades per tots els nouencs, amics i familiars va ser un èxit de participació. Més de 300 persones es van aplegar als jardins del Castell per degustar les 18 paelles que es van elaborar.

Durant el matí, els jardins del Castell van ser un continu anar i venir de gent, en primer lloc, per agafar una bona taula, després, per triar la parcel·la per fer paella, anar portant la llenya i els ingredients...

Encara que normalment la responsabilitat de la paella en cada colla recau sobre una persona, tots els del grup hi van dient la seva, que si el foc està massa fort, que si hi ha poc oli, que si els sofregit es crema... Són moments d'atragament perquè el foc no para i aquest dia el cuiner s'ha de lluir, que molts són els ulls i les boques que gaudiran de l'arròs. Tot plegat no treu que es parli, es rigui, es col·labori... al voltant de tant saborosa tasca.

A les preguntes de què opinaven de la jornada les diferents colles i

de quin era el secret d'una bona paella el/els xef/s de cada colla va/n respondre:

Pepa Roca (paella per a 16 persones)

Una festa molt maca i adequada per a reunir-se la gent.

Els secrets d'una bona paella són el sofregit i el foc.

Toni Torres (10 persones)
És un dia de germanor i unió.
El secret d'una bona paella és el foc.

Abel Martí i David Pallarès.
Amb galera, no pot fallar de cap manera.

El secret d'una bona paella és la paciència.

Alicia Mompel (14 persones)
És un dia fantàstic perquè hi ha animació i es reuneix la gent.
El secret d'una bona paella és el sofregit.

Pilar Mompel i Asún Vilarroya
(14 persones)

És molt bonica per la reunió de gent del poble.

Els secrets d'una bona paella són el peix i el sofregit.

■ EL IXÈ CONCURS DE PAELLES: UNA CITA ESPERADA

QUIN ÉS EL SECRET D'UNA BONA PAELLA?

Jordi Rosich, Quim Solé, Bienvenido López i Magí (25 persones)

Per menjar, sempre va bé una bona trobada.

El secret d'una bona paella és que hi hagi bona gana.

Rafael Rovira (34 persones)
La festa és molt maca perquè s'aplega molta gent i hi ha molta participació.

El secret d'una bona paella és el sofregit.

Pere García (20 persones)

És una festa que està bé per reunir-se les famílies i perquè els homes puguin practicar la cuina. Els secrets d'una bona paella són la varietat i el carinyo.

Maria Pujol (32 persones)
És un dia preciós que esperem cada any. Jo sóc de Torredembarra i m'agrada molt pujar.

Els secrets d'una bona paella són el sofregit i el bon gènere.

Oriol Nin (25 persones)
És una festa enrollada, com totes. Es fan més festes a la Nou que a Barcelona.

El secret d'una bona paella és el sofregit.

Antonio Cantón i Carme Pallarès (10 persones)

És una festa bonica i familiar. Cal conservar-la durant molts anys. Els secrets d'una bona paella són el sofregit i el foc lent.

Mario Anguil i Rafi (14 persones)
S'hauria de repetir més vegades durant l'any ja que és un dia de germanor.

El secret d'una bona paella és el marisc. Com més n'hi ha millor surt la paella.

■ EL IXÈ CONCURS DE PAELLES: UNA CITA ESPERADA

EL SOFREGIT, LA CLAU D'UNA BONA
PAELLA PER A LA MAJORIA

Julián Giner i Joan Rovira
(10 persones)

És la festa més maca del poble perquè tothom hi participa i la feina està molt repartida. El secret d'una bona paella és el sofregit.

María Fernández (15 persones)
És una festa fantàstica que s'hauria de fer més sovint.

Els secrets d'una bona paella són, un bon sofregit, tirar l'arròs abans de l'aigua i tirar l'aigua calenta.

Martí Martí i Neus Gallofré
(22 persones)

És una festa que està molt bé per la concurrència i l'harmonia. El secret d'una bona paella és el sofregit: força i a foc lent.

José Jato (12 persones)

Cada any s'haurien de fer més festes com aquestes; cada estació per exemple.

Els secrets d'una bona paella són el suquet de peix i una picada amb el morter d'all i julivert.

Josep Martí (8 persones)

Un dinar de germanor.

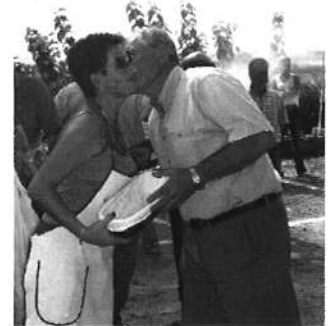
Els secrets d'una bona paella són el sofregit i els escamarlans.

Jordi Gispert (15 persones)

Una festa que encara s'hauria de promoure més.

El secret d'una bona paella és el sofregit i no tenir por.

A les dues, hora en què totes les paelles havien d'estar fetes, l'alcalde, el Sr. Joan Montraguill va entregar a cada cuiner un record de la diada.

Amb tan bon gust de boca, fins l'any que bé a tots els participants i a tots els que s'hi vulguin afegir!

■ FESTES POPULARS

■ LA CASTANYADA

Xona EDICIÓ DE LA
CASTANYADA
Pel Grup Sardanista

Des de l'any 1993, el Grup Sardanista organitza la festa de la Castanyada amb un sopar al Casal i posteriorment ball. El passat 31 d'octubre es reuníem 103 persones per gaudir de la festa amb un sopar fred preparat per l'entitat amb la col·laboració del cuiner Julià Giner i altres socis a l'hora de servir les taules. No podien faltar els panellats i les castanyes que una vegada començat el ball vam servir per poder aguantar fins 2/4 de tres de la matinada. Des d'aquí volem agrair la col·laboració rebuda i convidar tothom a la propera edició.

Activitats pel 1r. semestre 2004

18 d'abril XVIè.

Aplec de Sardanes "Gran Jardí"
Cobles: Blanes i Reus Jove
Dinar de Germanor a preus populars

23 de juny Arribada de la Flama del Canigó i repartiment als pobles veïns.

■ GRUP SARDANISTA

■ 13 ANYS DEL GRUP

L'APLEC GRAN JARDÍ UN DELS MÉS
IMPORTANTS DE LES NOSTRES COMARQUES
Pel Grup Sardanista

EL Grup Sardanista de la Nou de Gaià neix l'any 1990, concretament, el 2 de novembre arran d'uns cursets de sardanes que s'havien programat al poble els anys anteriors impartits per Silvestre Suñé.

L'any 1989 vam organitzar el I Aplec de Sardanes "Gran Jardí". Engrescats en fer de l'Aplec de la Nou uns dels aplecs més importants de les Comarques Meridionals vam convocar una reunió per constituir l'entitat i iniciar els tràmits per a la seva legalització. L'entitat es constituïa com una societat cultural sense ànim de lucre i tenint com a objectius el foment i la pràctica de la sardana. El domicili social és al Casal d'entitats, a la Plaça del Centenari, 2.

Una vegada presentats tots els documents necessaris, el dia 11 d'abril de 1991 el Grup Sardanista de la Nou de Gaià era inscrit en el Registre d'Associacions de la Generalitat amb el núm. 2015.

Des de llavors, les activitats que es duen a terme durant l'any són:

Abril	Aplec
Juny	Flama del Canigó
Estiu	Excursió
Octubre	Castanyada

L'acte més important és l'Aplec que fem als jardins municipals del Cercat. Consta de dues ballades de sardanes, una al matí i l'altre a la tarda. Després de la ballada del matí s'organitza un dinar de germanor on la gent del poble acull als foranis perquè se sentin com a casa seva. A la tarda es continua amb 10 sardanes més. Aquest any 2003 hem fet 15 anys d'Aplec però cal remarcar que des del desè aniversari el Grup Sardanista compta amb una sardana pròpia "Gran Jardí" de Tomàs Gil i Membrado. Cada any el dia de l'Aplec es venen records diferents amb els quals es recullen diners per tal de finançar-lo. Entre les subvencions que es reben hi ha la de l'Ajuntament del poble, la de la Diputació de Tarragona i la de la Generalitat de Catalunya. Aquestes últimes són gestionades a través de la Coordinadora d'Aplecs de les Comarques Meridionals de Catalunya de la qual en formem part.

El grup sardanista compta amb 60 socis (que paguen una quota de 12 Euros) i Col·laboradors.

■ U. E. LA NOU DE GAIÀ

■ PER UN ANY MÉS

15 ANYS DE FUTBOL ININTERROMPUT

A LA NOU DE GAIÀ

Per la U.E. la Nou de Gaià

Novament, aquest any tenim futbol al nostre poble. El fet que ja fa més de 15 anys que de manera ininterrompuda es realitza aquesta activitat al nostre poble de manera oficial, pot restar importància al simple fet, però només cal mirar als veïns per adonar-nos de la importància que té aquesta, a vegades infravalorada, realitat. Pobles més grans, tant en volum de població com en potencial econòmic, com poden ser la Poble de Montornès, Salomó, Creixell, Bràfim i d'altres, no tenen equip de futbol. Afortunadament, en el nostre poble sempre hi ha hagut persones que, de manera desinteressada se n'han fet càrrec. No hem d'oblidar la rellevància que té aquesta pràctica, no només pels joves del poble o per ser un element dinamitzador de la vida social i cultural de la vila, sinó també pel fet de representació de la Nou de Gaià que l'equip realitza arreu dels pobles on es desplaça.

No és difícil trobar a persones de Tarragona, pobles suburbials de la capital o del nord de la comarca que no saben on és la Nou de Gaià i a mesura que aquesta activitat es va portant a terme, any rere any, aquesta trista realitat es va minorant. Això no significa que sigui la manera més important de fer-nos conèixer, però tot ajuda. És cert que no té la rellevància

que podia tenir fa només uns 20 anys, però encara hi ha un bon grup de joves de la Nou que estan interessats en practicar aquest esport i de fer-ho en el seu equip de sempre. En aquests moments, dels 21 jugadors que conformen la plantilla de la U.E. La Nou de Gaià 11 són del poble, amb edats compreses entre els 18 i els 33 anys. Després de les dues últimes temporades, en les que abans d'iniciar el campionat, s'havien

vestidor, a la bona imatge sobre el camp, tant pel que fa al joc com per a l'actitud dels jugadors envers l'àrbitre, els rivals i sobretot entre els membres del mateix equip.

Per cloure, la Junta Directiva vol donar les gràcies a l'Ajuntament pel recolzament rebut i pels esforços que s'estan fent per tal d'aconseguir, les més que necessàries millores de les instal·lacions del camp. A la

creat unes expectatives molt favorables i que finalment per diversos motius, no es van aconseguir, se n'inicia una de nova amb la incorporació de 4 jugadors (dos d'ells provinents de 2ª categoria territorial). A més, el nou cos tècnic té per objectiu canviar substancialment la filosofia de l'equip. En primer lloc s'ha donat prioritat al bon ambient dintre del

camp, agraïm l'ajuda que el club rep per part d'alguns socis en la realització de diverses activitats que es promouen (sopars, loteria de Nadal, exposició de fotografies, etc.), i en general a tots els socis que cada any col·laboren amb la seva aportació.

Gràcies a tots i que l'any que ve puguem continuar!

■ UNA AFICIÓ ARRELADA AL POBLE

EL CONILL I LA PERDIU, ESTRELLES
DE LA CACERA
Per la Societat de Caçadors "El Castell"

La Societat de Caçadors es va fundar l'any 1961.

En aquests 42 anys han estat Presidents:

Ramon Martí Domingo, Joan Boronat Tell, Josep Virgili Mestres, Enric Rafí Fernández.

Actualment la Junta és la següent:

President: Josep Calvet Rovira
Sots-President: Julian Giner Blanch

Secretari: Ricard Rey Fernández
Tresorer: Josep Lluís Duch Virgili
Vocal 1: Jordi Calvet Boronat
Vocal 2: Joan Rovira Martí
I com a Membre Honorífic: Josep Virgili Mestres

En total hi ha 22 socis amb un Coto de 1.013 Ha dividides de la següent manera:

La Nou de Gaià: 430 Ha.
Vespella de Gaià: 569 Ha.
Bonastre: 14 Ha.

El Conill

Actualment és la peça de caça més abundant del vedat podent-se caçar uns 350 conills per temporada.

Per temporades veiem:

Temp. 00/01: 170 conills

Temp. 01/02: 390 conills

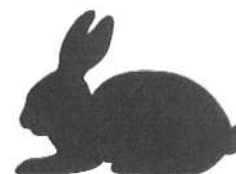
Temp. 02/03: 142 conills

La Llebre

L'any 1962 es van matar 120 llebres però actualment i, donat que n'hi ha molt poques ja fa 5 anys que està prohibit caçar-les. Aquesta prohibició s'ha establert per procurar una possible repoblació i per la por a que s'extingeixi l'espècie.

La Perdiu

Espècie clarament en recessió ja que cada any se'n cacen menys. Per procurar una repoblació de l'espècie s'ha establert un calendari de quatre diumenges per temporada essent aquest el 4rt any que es fa. Una altra mesura que s'ha pres és limitar l'horari (fins les 14 h).

El Porc Senglar

Podem definir-la com la nova caça que cada any té més adeptes.

No se n'havia caçat cap fins l'any 1971 en què el soci Joan Boronat Tell va matar el 1r senglar que va pesar uns 90 Kg.

Després l'any 1973 el soci Josep Lluís Duch Virgili en va matar un altre d'uns 80 Kg. aproximadament i tot seguit se'n varen matar 3 més: un el soci Enric Rafí Fernández, un altre el soci Joan Boronat Tell i l'altre entre tota la colla.

L'any 2002, el primer dia de batuda al senglar se'n van matar 5, cinc en un sol dia, esdeveniment que fins a la data d'avui no s'ha tornat a repetir.

Activitats

Cada any es fa un sopar de porc senglar al Casal del Poble on es convida a tothom qui vulgui a assistir-hi.

És digne de destacar la col.laboració d'uns excel.lents cuiners com són:

Julian Giner Blanch
Joan Rovira Martí

UN BON BALANÇ:

180 SOCIS DEL POBLE I RODALIES

Per la Cooperativa Agrícola

La Cooperativa Agrícola "Verge de les Neus" es va constituir el 13 de Maig de 1963, ara fa 40 anys. Avui en dia consta de 180 associats entre els socis del nostre poble i els socis dels pobles veïns.

Vi

Perquè se'n feu una idea aquest any s'han collit uns 830.000 Kg de raïm.

D'aquests 830.000 Kg uns 807.000 Kg. són de raïm blanc i uns 26.000 Kg. són de raïm negre aproximadament.

Si ho dividim per classes veiem que:

En el raïm blanc majoritàriament predomina el Xarel·lo (700.000 Kg.), el Macabeu (100.000 Kg), i la Parellada (7.000 Kg.) I en el raïm negre hi ha varietats diverses com el Sumoll, Ull de Llebre, Merlot, Garnatxa i Cavernet Sauvignon.

El grau mig del raïm blanc és d'uns 10°, i d'uns 12° el del raïm negre.

I a mode de resum dir-vos que podem parlar d'una molt bona collita i destacar-vos el bon estat fitosanitari del raïm i els bons nivells de graduació i acidesa com a característica principal de la verema 2003

Garrofa

Aquest any es preveuen collir uns 275.000 Kg. de garrofes. Però també es previsible que hi hagi força humitat ja que les plujes han estat abundants.

Els preus es mantindran a la baixa ja que s'espera una forta collita al Marroc.

Oli

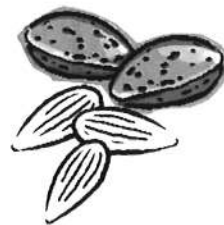
La varietat majoritària és l'oliva Arbequina d'una reconeguda i excel·lent qualitat.

Aquest any se'n preveuen collir uns 320.000 Kg. amb un rendiment del 17% (és a dir, que per cada 100 Kg. d'olives en surten 17 l. d'oli.

Fruits secs

Aquest any es preveuen collir uns 7.000 Kg. d'AVELLANES (5.000 Kg. de Negreta i 2.000 Kg. de Gironella); i uns 5.400 Kg. d'AMETLLES (2.500 Kg. de Marcona, 2.200 Kg. de Comuna i 700 Kg. de Llangueta). Preus a l'alça.

Serveis oficines: De Dilluns a Divendres de 16:00 a 19:00 hores tot intentant estar sempre al servei dels nostres socis per millorar els rendiments i qualitat de la nostra Cooperativa.

Magatzem Productes Diversos: Dimarts i Dissabte de 8:00 a 9:00 hores. La nostra Cooperativa ajuda als seus socis aconseguint tot tipus de productes i assessorament per al camp com poden ser: adobs, herbicides, fitosanitaris, ferreteria, calçats...

Agrobotiga: Dissabte i Diumenge de 9:30 a 11:30 (excepte dies festius). Venta de vins de taula, vins embotellats, caves, vinagre, oli d'olives arbequines, galetes diverses...

■ ACTIVITATS PER A LA CULTURA I EL LLEURE

EL GRUP DE DONES,
UNA ASSOCIACIÓ CONSOLIDADA
Pel Grup de Dones / Carme Pallarés

M'agradaria explicar-vos com vàrem decidir constituir l'associació.

Un dia, Pepi Costa, Glòria Pomares i la que subscriu, ens vàrem plantejar la possibilitat que les dones del poble ens puguéssim reunir per fer alguna activitat: manualitats, gimnàstica etc. I vàrem començar a bellugar caps.

Inicialment, ho parlàrem amb altres dones, com l'Enriqueta, la Mireia i la Pepi... i vàrem decidir constituir una associació, perquè d'aquesta manera es podrien aconseguir subvencions i, sobretot, tindriem el reconeixement oficial de la nostra entitat.

Tot al principi és una mica complicat, paperassa, problemes burocràtics, etc, però amb il·lusió i ganes ho vam tirar endavant.

Haguérem de fer estatuts com tota associació. Després ens vàrem plantejar quin logotip posar-hi...

El senyor Mariano Pomares ens en va fer diferents models i, entre ells escollirem el que tenim.

Després de sis anys al capdavant d'aquesta associació, em sento satisfeta del treball que hem

aconseguit fer, encara que alguna cosa no hagi estat de l'agrat de tothom. Personalment, ha estat una experiència enriquidora i em sento orgullosa d'haver pogut col.laborar per aconseguir, ni que sigui només una mica, la unitat de les dones del nostre poble.

El Grup de Dones de la Nou de Gaià es va constituir formalment el dia 23 de gener de 1997, tot i que la presentació en societat fou el dia 27 d'abril de 1997, amb voluntat de fomentar la cultura, conèixer la problemàtica de la dona en el món rural i promoure activitats d'entreteniment i lleure.

Des del seu inici, aquesta entitat ha tingut especial interès en organitzar actes culturals i recreatius que aglutinessin les inquietuds de les 50 sòcies que la integren actualment.

27 d'Abril. Presentació del Grup en Societat

■ UN VEÍ

DE LA CIUTAT AL POBLE. UNA
APOSTA PER LA TRANQUIL·LITAT
Pau Josep Saracho Soler

Vaig arribar a La Nou fa tres anys. Abans havia estat dos anys a Ferran, entrenant-me per fer el cim. No és fàcil passar de ser un tarragoní de tota la vida a ser un nou nouenc.

Havia decidit marxar de Tarragona per diversos motius. El principal va ser que estava cansat de sentir sorolls i haver de fer les mil i una per poder aparcar quan arribava a casa, després d'una esgotadora jornada i de molts quilòmetres al damunt, barallant-me amb els cotxes aparcats en segona fila, o fent meditació zen mentre el veí del davant patia una il·luminació sobtada i se n'adonava que la llum verda penjada d'aquell estrany fanal corb s'apagava i s'encenia amb una periodicitat força regular i... per què no, entretinguda.

Jo vivia en un àtic al centre de la ciutat, des del qual es podia entreveure el mar, allà, a la llunyania. La resta era un bosc d'edificis i antenes. Si hagués estat als EUA segur que a casa hauria disposat d'un llençamíssils d'aquells portàtils, un Stinger, que allà els regalen amb els punts del Caprabo, i hagués pogut desembrossar la vista un xic: Boum!!! una cantonada, Catapum!!! els dipòsits de gra del Port. Ara que... no voldria que penséssiu que sóc una persona

violenta, jo no sóc més que un aficionat al bon urbanisme.

Vaig arribar a la Nou pels voltants de novembre. Que bé que s'hi dorm per les nits!! Quina facilitat per aparcar!! Al començament pensava: Quin silenci! Vols dir que no haurà marxat tothom d'excursió?

M'ha costat una mica començar a integrar-me. Sóc una mica tímid i,

restaurant, i botigues de queviures, i ...

Ja se sap, els homes (i les dones) no ens acostumem mai al que tenim i en volem més i millor. Però, a vegades, quan surto a la terrasseta de la cuina per contemplar una posta de sol, o el castell il·luminat, o quan cau una pluja intensa, o fa un vent que bufa amb tanta força que sembla voler emportar-se tots els arbres del Cercat, o el dia de la nevada, quan em vaig quedar

vulguis o no, els amics i la família els tinc a la ciutat. Però ara, m'agrada que la gent em reconegui com "el Pau" i que em saludin, i ja em sento quasi, quasi, un més... de tota la vida. Només em faltaria un renom, però, si us plau, tingueu pietat! O no! Què carai!

Ara ja m'he acostumat a la bona vida i començo a remugar: hi podria haver més bars, i algun

sorprès sentint la neu caient sobre les fulles, com un xiuxieig, una remor d'animalons petits...

Aleshores, me n'adono d'on sóc i dels privilegis de què gaudeixo i no puc més que, ufanós, felicitar-me per ser un veí més de la Nou.

■ CONFERÈNCIES AL CASTELL

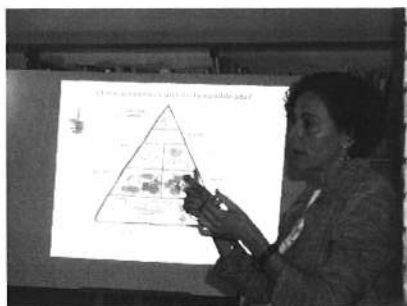
EL CICLE

DE CONFERÈNCIES DE TARDOR

Oscar Martí i Mompel

Amb el doble objectiu de dinamitzar la vida social i cultural del municipi i donar contingut al monument més emblemàtic de la Nou, la regidoria d'Acció ciutadana de l'Ajuntament, amb la col·laboració de diferents veïns, organitzà el primer cicle de conferències al castell, que va tenir lloc durant els passats mesos d'octubre i novembre, en concret, a la sala de la Gent Gran.

Aquest cicle, que és un avanç dels usos socials i culturals que tindrà el castell una vegada es completi la seva íntegra restauració, s'engloba en un conjunt d'activitats previstes per la regidoria de l'àrea de cultura, amb la voluntat de continuïtat i permanència en el futur i, sobretot, de participació ciutadana.

Tres varen ser les conferències que formaren part del cicle. La primera d'elles a càrrec de Núria Virgili i Casas, nascuda a la Nou i metge especialista en Endocrinologia i Nutrició, va tractar sobre

alimentació i salut. Parlà de com l'alimentació influeix en la prevenció de malalties que avui, donats els canvis d'hàbits alimentaris de la societat, són cada vegada més freqüents. Recuperar la dieta mediterrània és un dels suggeriments dels especialistes en nutrició i al qual també s'hi referí. La gran concurrència de públic va donar mostra de l'interès que desperta aquest assumpte entre la població.

La segona conferència versà sobre l'origen de l'Univers i va comptar amb la presència d'una eminent personalitat en aquesta matèria, el Sr. Manuel Sanromà i Lucia, Llicenciat i Doctor en Física per la Universitat de Barcelona amb premi extraordinari. Tot i que actualment es dedica al món de l'Internet, on també és un destacat especialista amb prestigi internacional, durant anys va centrar la seva carrera professional a la investigació científica. D'una manera amena i pedagògica, el conferenciant va ficar-se el públic a la butxaca des d'un bon començament i va fer un repàs de com s'havien produït els avenços en aquest camp de la ciència. Des del gran descobriment de la Teoria del Big Bang fins a la constatació que la major part de l'Univers és imperceptible pels humans, de l'expansió de l'espai i de

l'existència d'altres Universos i la seva influència sobre el nostre.

Per acabar aquest primer cicle de conferències, es convidà a la regidora de l'Ajuntament de Tarragona, Na M. Mercè Martorell i Comas, una de les principals artífexs de la nominació de Tarragona com a patrimoni mundial per part de la UNESCO ara fa 3 anys, perquè ens parlés sobre el llegat romà de l'antiga Tàrraco. Començà la seva xerrada amb el desembarcament dels romans a Empúries, que arribaren per lluitar contra els cartaginesos, amenaça de l'Imperi, i de com escolliren, per ser un indret propici per defensar-se dels atacs de l'enemic per terra i mar, el que posteriorment va donar lloc a l'imperial Tàrraco. Amb 35000 habitants, la ciutat esdevení la capital de la principal província de l'Imperi, Hispania Citerior, i mostra

■ CONFERÈNCIES AL CASTELL

UNA INICIATIVA AMB
VOLUNTAT DE CONTINUITAT

d'aquell esplendor en són els seus principals vestigis: la imponent muralla amb més de 2200 anys

i de la nostra cultura. La visita acabà a la Casa-Museu Castellarnau del carrer dels Cavallers, on la noblesa tarragonina hi tenia la seva residència durant l'època medieval. Una casa amb història que es remunta a l'edat mitjana i on fins i tot l'emperador Carles I va allotjar-s'hi. Comprada al segle XVIII per una família benestant de Tarragona, la família Castellarnau, va passar a mans de l'Ajuntament a mitjans segle XX, per acabar sent un museu on s'hi exposa mobiliari de diferents estils arquitectònics. Finalment, i com a

colofó de la jornada cultural, vàrem ser obsequiats amb una copa de cava per part de l'Ajuntament de Tarragona, que, a més, havia organitzat gratuïtament la visita. La regidoria d'Acció Ciutadana i tots els organitzadors volen agrair, des d'aquestes línies, la col·laboració dels conferencians, els quals hi han intervingut desinteressadament, i també a tots els assistents a les conferències, amb el desig que la propera tardor pugui celebrar-se el II Cicle de Conferències al Castell, amb el mateix èxit que aquest any.

d'història i les seves torres defensives: Minerva, de l'Arquebisbe, etc, el Circ que és un dels més grans i ben conservats d'aquella època, l'Amfiteatre, el Pretori, el Teatre... També parlà de com estava estructurada la ciutat i de com vivien els romans, etc. A l'endemà, un grup format per 22 nouencs i nouenques ens desplaçarem a Tarragona per visitar els principals monuments de l'antiga Tàrraco.

Una visita guiada que va valdre la pena i que ens va permetre conèixer millor l'origen de la nostra capital

LA MALÉVOLA ESCLAVITUD DE

"FUMAR ES UN PLACER"

Jesús María Gómez

Se descubrieron las Américas y en las bodegas de las carabelas que tornaban, entre una algarabía fantástica de vegetales, animales y objetos exóticos, las semillas del tabaco, adormecidas, ocultaban en su sueño un secreto que tardaría siglos en desvelarse, un secreto más negro que la garganta de un lobo.

Parece ser que la Santa Inquisición condenó a Rodrigo de Xerez, que plantó las semillas en su villa de Ayamonte y alardeó del arte de fumar que había aprendido de los indígenas, porque "sólo Satanás puede conferir al hombre la facultad de expulsar humo por la boca". Los inquisidores, obsesionados con el diablo y empeñados en errar, no fueron capaces de adivinar el verdadero peligro: Quemar una planta para inhalar su humo directamente a los pulmones era una verdadera salvajada.

Las antiguas civilizaciones del continente americano, donde el culto al fuego ocupaba un lugar destacado, utilizaban la inhalación del humo producido al quemar la hoja del tabaco para fines religiosos, médicos y mágicos, pero ni el más sabio de sus hechiceros hubiera podido imaginar la terrible venganza oculta en las cestas de semillas y hojas que entregaron a Colón y sus hombres, entre otros

diera mayor importancia, según puede deducirse de la lectura de su diario. Sin embargo, los efectos devastadores de aquellas semillas iban a superar con creces la masacre de los españoles sobre los indígenas, debida, por cierto, aún más que a la pólvora, a enfermedades como la viruela hasta entonces desconocidas para ellos.

Un primer paso para la difusión del tabaco sería su aceptación por parte de la nobleza y las cortes de Europa. Así, en 1560, Catalina de Médicis recibe unas hojas de tabaco molido (rapé) con la pretensión de aliviar sus migrañas y queda tan encantada que se convierte en una auténtica propagandista de su uso. En la corte española de Felipe II, sus defensores serán la princesa de Éboli y don Juan de Austria... Pero, en realidad, durante varios siglos, hasta principios del XX, la producción del tabaco y su elaboración serán muy limitadas y el acto de fumar más un rito que una dependencia.

De algún modo, las semillas envenenadas seguían dormidas y su secreto sólo podría ser descubierto con la extensión masiva del consumo. Mientras fuera minoritario, sería imposible establecer una relación causa-

efecto para la mayoría de sus graves consecuencias. Por si eso fuera poco, las características patógenas de los efectos del tabaco hacían aún más difícil establecer una relación de causalidad: Si alguien toma cianuro y al cabo de unas horas dice adiós a este mundo, su vecino sabe que no debe probarlo. La actuación dañina del tabaco, sin embargo, permanece silente durante años, y vaya usted a saber de qué moría aquel que tenía un dolor en el pecho o aquel otro que vomitaba sangre.

Es pues a principios del siglo XX cuando el consumo del tabaco se extiende de forma masiva por todo el viejo continente, bajo la influencia de diversos factores como el invento del cigarrillo y la correspondiente creación de una industria manufacturera de tabaco más refinado o el que fuera incorporado en el rancho de los soldados durante la Primera Guerra Mundial... Y, más tarde, la moda. En un mundo aún ignorante de sus efectos, fumar se pone de moda, crea estilo, da alma, por ejemplo, a personajes del cine negro americano. Cuando Bogart fuma sobre el piano de "Casablanca" con la mirada perdida hacia el París del amor, las chicas suspiran, los hombres quieren ser como él, y una manera sencilla de aproximarse al mito es fumar.

■ COSTUMBRES

LA MALÉVOLA ESCLAVITUD DE "FUMAR ES UN PLACER"

O qué me dicen, más cerca, de la joven Sara Montiel cantando "fumar es un placer sensual..." con sus labios carnosos envolviendo el más fálico de los puros... Aún harían falta unos cuantos años para que comenzaran a aumentar, y a poder diagnosticarse, todas las enfermedades derivadas del consumo del tabaco, sin duda una verdadera plaga, la gran pandemia del siglo XX.

Hoy sabemos, a través de múltiples estudios de absoluta evidencia científica, que el tabaquismo es la principal causa mundial de enfermedades y muertes evitables, que en España ocasiona 55.000 fallecimientos anuales, que es la causa del 90% de los cánceres broncopulmonares y factor causal de primer orden de los tumores de laringe, esófago, cavidad oral o vejiga; que provoca insuficiencia respiratoria crónica y enfermedades cardiovasculares (infarto de miocardio, ictus cerebral y arteriopatía periférica)...

Sin embargo, a pesar de la evidencia y el conocimiento público de estos datos, alrededor de un tercio de la población persiste fumadora. Por qué? Quizás porque "fumar es un placer sensual"? El placer, como no, el placer de fumar sin duda merece una reflexión.

La nicotina, al interactuar con los receptores de la corteza

cerebral, provoca liberación de dopamina (relacionada con la producción de placer y con los llamados "circuitos de recompensa" que facilitan la adicción a las drogas en general), noradrenalina (relacionada con la evitación del síndrome de abstinencia) y B-endorfinas (que también pueden contribuir a la reducción del estrés y de la tensión)...

"Cráneo con cigarrillo encendido"
1886 Vincent van Gogh

Existen varias definiciones de droga: es lo que coloca o emborracha, lo que modifica la percepción consciente; es también lo que engancha, lo que vuelve adicto, dependiente. Hay sustancias que "enganchan" y "colocan", como la heroína y la cocaína; hay otras que "enganchan", pero no "colocan", como la nicotina. El tabaquismo

está considerado una drogodependencia por cumplir los criterios que la determinan, como la adicción ("engancha") y la tolerancia, es decir, la necesidad de aumentar progresivamente el consumo ya no para obtener placer sino simplemente para evitar el síndrome de abstinencia (irritabilidad, ansiedad, aumento del apetito, disminución de la frecuencia cardíaca, estado de ánimo disfórico o depresivo...). Con la supresión del aporte de nicotina, al faltar la estimulación de los circuitos cerebrales de recompensa, responsables de la adicción, aparecen esas sensaciones desagradables y los fumadores se sienten impulsados a consumir tabaco para eliminarlas y volver a la normalidad. Este proceso se repite todos los días en la vida de un fumador...

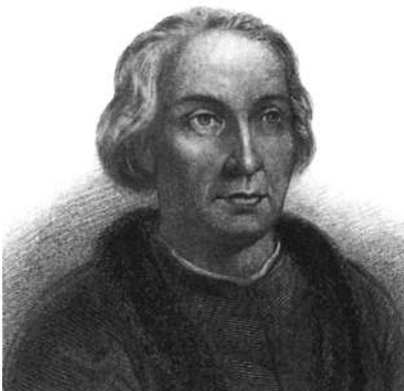
No resulta difícil comprender que no se sigue fumando, y aún menos cuando ya se conocen sus efectos, porque fumar sea un placer sensual, o de otro tipo, sino como consecuencia de una fuerte dependencia física, además de psicológica y social. Quien no es adicto a la heroína o al alcohol y conoce a alguien que sí lo es sabe perfectamente que éste ya no consume su droga para obtener placer sino simplemente para evitar "estar mal" (el síndrome de abstinencia).

■ COSTUMBRES

"FUMAR ES
UN PLACER"

Con la dependencia de por medio, el consumo resulta inevitablemente compulsivo, una trágica esclavitud, por muy sensuales que fueran en su día las melancólicas caladas de Bogart sobre el piano o los labios de la cupletista envolviendo un puro y por muy atractivas o sugerentes que puedan resultar, en el mundo de hoy, las estudiadas poses de chicos y chicas jóvenes, guapos, "interesantes" o "atrevidos", que sirven de reclamo para los lenguajes subliminares de la publicidad del tabaco... Una pura y malévola esclavitud, cuyo abandono, desde luego, implica un acto de voluntad y libertad.

Pensar qué quizás nos hubiéramos librado de esta plaga si no hubieran regalado a Colón aquellas hojas y semillas adormecidas, improbable venganza de algún mágico y poderoso hechicero...

■ COSTUMBRES

■ EL RAMADÀ

EL RAMADÀ

El plat fonamental del Ramadà, és la "Harera"
Najat El Yaakoubi

Per què es fa el Ramadà? Aquesta és una de les preguntes més freqüents que es fan les persones que no són musulmanes en aquesta època. La resposta és ben senzilla. Simplement es fa per motius religiosos.

La religió musulmana està formada per cinc pilars que tot musulmà ha de complir i un d'ells és el Ramadà.

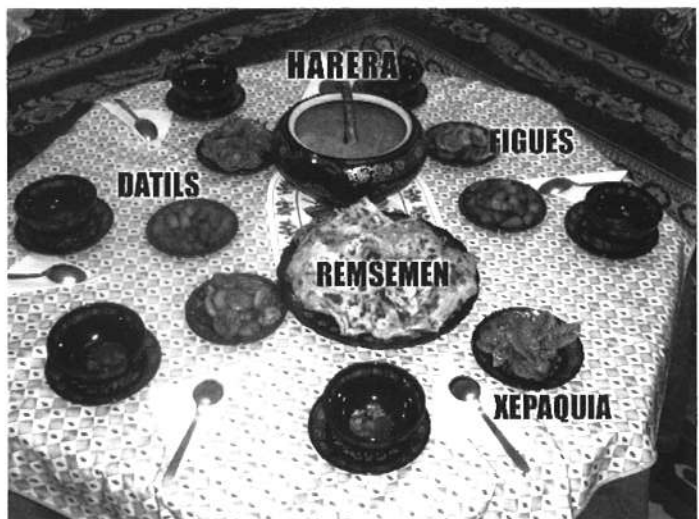
El Ramadà és el mes novè del calendari musulmà. Dura de 28 a 30 dies, depenent de la lluna (que és com es regeix el nostre calendari), i consisteix en estar en dejú des de la sortida del sol fins a la seva posta.

El Ramadà, marca unes pautes de vida diferents a les de la resta de l'any. El menjar és diferent, els horaris dels negocis i dels treballadors varien. I com el Nadal en la religió cristiana, és l'època de la solidaritat.

En el mes del Ramadà hi ha dos

dates especials. El catorzè dia, perquè és la vigília de la meitat del Ramadà i el dia vint-i-sisè, ja que l'endemà és el dia vint-i-setè i només falten tres dies perquè s'acabi el Ramadà. També se celebra la fi del ramadà en reunió familiar.

Quant al menjar, el Ramadà té els seus propis plats que són més difícils de trobar en una taula a

la resta de l'any. Una cosa molt peculiar és que en tota taula, independentment del nivell econòmic, zona d'on prové la família..., es troben els mateixos plats amb petites variacions en els ingredients però que a la fi vénen a ser el mateix.

El plat fonamental del Ramadà és la "Harera", que és la típica sopa

■ EL RAMADÀ

En el mes del Ramadà, la gent viu d'una altre manera

marroquina i que és específica del Ramadà. Un altre element bàsic a la taula són els dàtils, que no poden faltar i que normalment és la primera cosa que et poses a la boca. Un component bàsic són els dolços, que acostumen a ser pastes, galetes amb mel, xocolata...

El Ramadà també té la seva pròpia pasta que es diu "Xepaquia". Finalment, a la taula també hi trobem el que es diu "Remsemen", que serien com una mena de creps però més consistents.

Durant el ramadà només es pot menjar de sis de la tarda fins a les sis de la matinada, aproximadament. No és d'estranyar que les menjades variïn a cada casa pel que fa als horaris.. Un cop s'ha post el sol, es fa la primera menjada anomenada "Magrab", que està formada pels plats que he citat anteriorment.

Les següents menjades varien en funció dels costums que tingui la família. Hi ha famílies que després de la "harera" ja es mengen un segon plat i n'hi ha d'altres que només es mengen la "harera" i després es veuen el te o cafè amb algunes pastes. Altres famílies sopen, és a dir, després de la "harera" ja no mengen res més fins a la hora normal de sopar (com si no fos Ramadà).

Com s'ha pogut comprovar en el tema de les menjades, cada casa és un món. Una menjada que sí que és més comuna en el Ramadà per quasi totes les famílies és la que es coneix amb el nom de "syor" que és l'última que es fa i ha de ser abans de les sis de la matinada, aproximadament.

En el mes del Ramadà, la gent viu d'una altre manera. Coses tan quotidianes com anar a prendre un cafè, sortir amb els amics..., que normalment es farien de dia, es passen a fer de nit. En aquest mes, es podria dir que de nit és quan hi ha més ambient als carrers. Els bars obren fins més tard, la gent surt més de casa...

Què és fa en el nucli familiar després del "Magrab"? Després de la primera menjada, els homes van a la mesquita a resar i les dones, un cop rentats els plats, el més normal és que es posin a mirar el culebrot que fan a la televisió, que té la mateixa durada que el Ramadà, i és quan la gent s'hi enganxa més.

Dit tot això només em queda afegir que el Ramadà no és tan sacrificat de fer. Una vegada hi estàs acostumat, la gana va deixant de tenir importància.

■ DIVERSIDAD

■ FORUM 2004

UNA SOCIEDAD MUNDIAL
Ignacio S. Mincholed

Cuando hablamos de sociedad la imagen inmediata que viene a nuestra mente es la sociedad en la que vivimos, la más próxima a nuestro entorno. Esa visión comienza a quedarse corta al tener en cuenta que el mundo es ya una Sociedad Global llena de deseos comunes independientemente de la diversidad cultural. En esos aspectos están los derechos humanos, la democracia, los signos vitales y las necesidades de cada ser humano. Los sueños y los miedos, las alegrías y los valores son los mismos en cada uno de nosotros. La cultura del diálogo, valorando a las voces no escuchadas, nos conformará mediante la educación como elemento fundamental, y la tecnología, en seres más sabios y tolerantes desde nuestras identidades locales.

El Fórum Barcelona 2004 desarrollará sobre tres ejes principales, la diversidad cultural, el desarrollo sostenible y las condiciones de la paz, un extenso programa de actividades para tratar los principales conflictos culturales y sociales que tiene que afrontar el mundo en este siglo XXI.

■ ESCOLES

■ LA NOSTRA ESCOLA ES DIU C.E.I.P. LES CODINETES

HEM FET HISTÒRIA

Per les mestres del C.E.I.P. Les Codinetes

El nom li ve, segons tenim entès, de la seva ubicació en un terreny on abunden o abundaven les codines.

Codina: "roca plana a flor de terra que fa un clap nu de vegetació".

Forma part junt amb La Riera de Gaià, Salomó i La Pobla de Montornès de la Zona Escolar Rural: Z.E.R. Baix Gaià.

En el seu tarannà diari té els avantatges d'escola petita, propera, individual i familiar. I en les sortides i colònies, com a part de la ZER, els avantatges d'escola gran.

La nostra pedagogia és activa i la duem a terme un equip de mestres compost per: dos tutores: Professora d'Educació Infantil i Professora d'Educació Primària i cinc especialistes itinerants: Professora d'Anglès, Professora de Música, Professora de Religió, Professor d'Educació Física i Professora d'Educació Especial.

Rebem si cal assessoraments de l'E.A.P. (Equip d'Assessorament Psicopedagògic) i de compensatòria.

Tenim cura d'un hort ecològic que l'any passat va sortir per les notícies "En directe" de TV3.

Celebrem les festes tradicionals de: La Castanyada, Nadal, Dijous Gras, Carnaval, La Mona i Sant Jordi. Aquest any ens a vingut a visitar la Maria Castanyera de debò i ens a portat les castanyes torrades. Quina sort!

Tenim una A.M.P.A. que, com ja és costum, cada any oferta activitats extraescolars i d'estiu i ens ajuda segons les diferents disponibilitats. Aquest any un grup de mares han fet de pintores. Han pintat diferents jocs tradicionals al terra del pati i les rodes amb

colors. Moltes gracies.

L'ajuntament com cada any, s'ocupa del manteniment i de la neteja. Aquest any com a novetat ens ha dotat d'alarma i ens ha ajudat en l'equipament del menjador escolar. També moltes gracies.

I per primera vegada en la seva història s'ha posat en marxa el menjador escolar. Quina emoció!

■ LA VEREMA MECÀNICA

L'AVENÇ TECNOLÒGIC
ALS CONREUS TRADICIONALS
Anglo Banús

La mecanització de la verema va començar a Europa el 1970, en importar a França una màquina procedent dels Estats Units. Aviat sorgiren arreu de França diversos fabricants que iniciaren una producció de màquines de veremar molt semblants a la importada dels Estats Units, adaptant-les a les condicions típiques de la vinya francesa. Des de llavors hi ha hagut una autèntica revolució comercial unida amb un evident progrés tècnic. En l'actualitat existeixen quatre marques d'origen francès presents també en el mercat espanyol: New Holland, Pellenc, Gregoire i Alma. Segons el sistema de locomoció les màquines poden ser automotrius o arrossegades i segons el sistema de gir les màquines poden ser de percussió lateral o d'aspiració, sistemes més antics; per dinamisme controlat SDC, que són la majoria de les europees; o per vibració, més utilitzades als Estats Units, Austràlia o Nova Zelanda. Les màquines arrossegades necessiten entre 40 i 60 CV de potència i un angle mínim de gir de 3.5 m; el nombre de cicles, entès com el recorregut total de l'excèntrica, s'estableix en 350-430. Quant a les màquines automotrius, necessiten 75 - 104 CV de potència i recorren 380-420 cicles. El rendiment depèn molt del tipus de parcel·les a collir,

la varietat, la producció d'aquesta, etc. però es pot establir aproximadament entre 1/3 a 1/2 hectàrees per hora, amb un preu per hora treballada al voltant de les 25.000 a 30.000 pessetes. Pel que fa al rendiment de les màquines arrossegades se situa aproximadament a la meitat de les automotrius.

Un primer pas important en el progrés d'aquesta maquinària va ser el desenvolupament del sistema de recollida anomenat nòria. Aquest sistema consta de dues cadenes de cistells, una a cada costat de la màquina, fetes de plàstic molt flexible. Els cistells es desplacen cap enrera a la part inferior de la màquina, sota unes varetes sacsejadores, pugen per la part posterior, volteen a l'arribar a dalt per buidar el seu contingut a les tolves, es dirigeixen cap endavant i baixen per la part davantera de la màquina. Cada cistell té la suficient flexibilitat per cedir davant els troncs i els pals de l'emparrat.

Les màquines de veremar són relativament cares i només treballen uns quants dies a l'any. Els costos es tracten de disminuir construint vehicles que puguin desmuntar l'equip de verema i ser útils per altres labors de conreu. En els últims anys les millores s'han enfocat a les condicions de treball del conductor i a l'automatització de les regulacions de la màquina. Les cabines posseeixen dispositius que regulen automàticament les principals variables de treball, i el conductor cada cop necessita estar menys atent als comandaments. Entre els sistemes de guiatge automàtic, es va desenvolupar primerament un mecanisme a base de palpadors, situats a dreta i esquerra, al davant de la veremadora, que detecten si aquesta passa perfectament centrada respecte la base dels troncs. Si la màquina no passa centrada, el palpador corresponent envia una ordre al sistema de direcció per desviar lleugerament les rodes i mantenir la màquina centrada. La última novetat en aquest tema, premiada a la fira SITEVI de l'any passat, és la instal·lació d'un emissor electromagnètic acoblat a la part del darrera de la màquina. Es crea un camp magnètic al voltant d'un dels filferros de l'emparrat, simètric a dreta i esquerra, que es perllonga

■ LA VEREMA MECÀNICA

A LA COLLITA DE L'ANY PASSAT, ES VAN
VENDRE A ESPANYA UNES 75 VEREMADORES

diversos metres endavant. Uns captadors situats a la davantera de la màquina, sota el ventre, medeixen la intensitat del camp magnètic. Si hi ha diferent intensitat entre el captador dret i l'esquerra, és perquè el filferro no està perfectament centrat entre ells, i llavors el sistema de direcció desvia automàticament les rodes. Hi ha també marques que instal·len palpadors sota les cintes transportadores per mantenir el capçal de verema a una alçada per sobre del sòl determinada pel conductor, de manera que el capçal pujarà o baixarà per sí mateix si ens trobem en un terreny irregular. També la freqüència de les sacsejades es pot fer variar amb la velocitat d'avançament, de manera que el nombre de sacsejades per metre linial es mantingui fixat pel conductor independentment que la màquina avanci més o menys depressa. Hi ha sistemes que produeixen una sacsejada més suau quan detecten que estan passant per un pal, de manera que no es danyi l'emparrat.

La velocitat que pot assolir una màquina veremadora pot arribar als 7 – 12 km/h en les automotrius, però per norma general s'estableixen velocitats de treball de 2.5 – 4 km/h.

Tècnicament la mecanització de la verema és possible en qualsevol

vinya amb la condició que els ceps no siguin molt baixos o tiguin port rastres (Manxa, Canàries...). La condició principal és que la distància entre l'extrem inferior dels raïms i el terra sigui de mínim 30 cm per a que pugui passar el dispositiu de recepció dels raïms. No és imprescindible que els ceps estiguin emparrats amb filferros, sino que també es poden veremar formes lliures si, amb la poda i altres labors culturals, s'aconsegueix que els sarments estiguin dirigits en la direcció de les línies de plantes, per evitar rotures de braços i/o sarments. Tanmateix, avui en dia es poden treballar finques de fins el 35% de pendent.

A la collita de l'any passat, es van vendre a Espanya unes 75 veremadores, una xifra superior a la dels altres anys, amb una clara tendència al increment en els propers anys. En el cost d'una màquina veremadora influeixen molts aspectes, com són la gestió del seu ús, l'estructura de l'explotació, etc, però és aconsellable un treball mínim de 225 a 250 hores/any per justificar econòmicament la compra d'una màquina arrossegada.

Quant a la qualitat de l'aparell, uns paràmetres límit estableixen la conveniència de la verema mecànica. El percentatge de grans

trencats no ha de superar el 40-50%, i la presència de most hauria de limitar-se en el 10-30%; quant a cossos estranys és convenient no superar un 0-5 % del pes de la verema. Respecte als danys a la vegetació s'ha de tenir en compte que les màquines automotrius poden produir defoliacions del 16-48% de les fulles, i del 0.01-0.4% de caps trencats; les arrossegades poden danyar les fulles en un percentatge del 20-22% i del 0.01 – 0.5% i més de caps trencats. La verema mecànica pot provocar del 21-23% de borrons no brostats, pel que s'ha d'anar amb compte amb les podes llargues.

Degut a les dificultats de trobar gent qualificada per les veremes manuals, la lentitud amb què es treballa i l'alt cost que suposa aquest tipus de verema en finques d'elevades dimensions, la verema mecànica s'està imposant com una forma de treball ràpida i efectiva que respon a les necessitats actuals del sector vitícola mundial.

■ **ECOLOGIA I ECONOMIA PER A UN DESENVOLUPAMENT SOSTENIBLE**

"ÉS CLAU EL PAPEL D'UNA EDUCACIÓ QUE FACI ENTENDRE EL MEDI AMBIENT D'UNA MANERA NOVA"
Joan N. Montañut, Eva Vila i Xavier Vila

Poden coincidir interessos mediambientals i interessos econòmics? Indiscutiblement, el medi ambient s'ha convertit d'uns anys ençà en un negoci creixent per a determinats agents econòmics. Socialment sembla que s'ha de treure benefici econòmic de tot: l'aigua, l'aire, els espais naturals, etc. Ara bé, comprendre que els recursos naturals són un element més de l'activitat econòmica no hauria de suposar la renúncia a una "economia ecològicament sostenible" que respecti el medi ambient. Un objectiu, aconseguir un desenvolupament sostenible, que és responsabilitat especialment d'una bona planificació i acció política i, en definitiva, de la consciència i de l'actuació de tothom.

En la nostra societat es tendeix a tractar el medi ambient com un bé de consum en el context de l'economia de mercat. Un element que es pot gastar, comprar o vendre. Sovint no tenim prou consciència de la importància vital del medi ambient. Aquesta poca consciència té arrels profundes en la nostra societat ja que culturalment hi ha una subordinació del medi ambient als interessos econòmics. Un exemple el trobem en el conegut "cas Puigneró". A Sant Bartomeu del

Grau, l'empresa de filatures Puigneró va estar contaminant la riera del riu Ter al pas pel municipi. L'empresari va ser jutjat i empresonat, però va amenaçar al poble dient que tancaria la seva fàbrica. Davant la por de perdre els seus llocs de treball, el poble va reaccionar exercint una gran pressió perquè el deixessin anar. Puigneró va ser posat en llibertat. Com en aquest cas, són moltes les empreses que contaminen impunement el seu entorn i que no han sabut o no han volgut conciliar els interessos privats amb la preservació del medi ambient. Moltes empreses segueixen sense solucionar la gestió dels seus residus.

Les úniques mesures que es prenen davant casos flagrants d'agressió al medi ambient, com és el "cas Puigneró", són només persecucions simbòliques. A més estirar, s'encarreguen alguns estudis d'impacte ambiental específics que sovint preveuen mesures només mínimes per a la preservació de la

que parlem. El fet, és que sovint es presenten com a artificialment contradictoris els interessos mediambientals i els econòmics, en l'exemple del cas Puigneró el poble argumentava la seva opinió dient que l'empresari actuava d'aquella manera "per ser competitiu", o que el més important és que "dóna treball a la població"; arguments, tots ells, als que culturalment s'ha donat més importància que a la qüestió de l'equilibri mediambiental. És clar que l'atur o el treball preocupen o són més importants per a la població que el medi ambient, però és responsabilitat política i cívica el fet de fer compatibles els interessos mediambientals i els econòmics, i valorar la importància tant del medi ambient com de l'activitat econòmica.

Seguint amb el tema de la contaminació, actualment s'imposa un criteri: "qui contamina paga" i és l'administració pública l'encarregada de posar multes a les empreses que no compleixin amb la normativa mediambiental. Si bé és cert aquest paper regulador de les administracions públiques, no és menys veritat que la pressió que fa l'administració sobre les empreses no arriba mai a ser massa gran. L'empresari prioritza el fet de no augmentar

■ ECOLOGIA I ECONOMIA PER A UN DESENVOLUPAMENT SOSTENIBLE

"L'AIGUA ÉS UN BÉ ESCÀS QUE CAL REUTILITZAR I TRACTAR"

els seus costos i si es veu massa carregat per aquests buscarà alternatives que poden no convenir als interessos generals de la població ni a la mateixa administració, per això aquesta ha de tenir cura de quines càrregues els hi imposa. Aplicar mesures mediambientals sempre representarà per l'empresa disminuir beneficis a curt termini i l'efecte perjudicial pot ser que moltes d'aquestes es desplacin a d'altres països on els costos són més baixos. Un exemple és el d'empreses tèxtils o cimenteres catalanes que s'han traslladat al Marroc o a Algèria on la mà d'obra és més barata i les polítiques de protecció mediambiental són gairebé inexistentes. En aquesta situació els governs i les administracions públiques no fan pressió per por a que l'empresari vegi augmentats els seus costos i traslladi la seva empresa o canviï de sector. Sovint el que fa l'administració és subvencionar a les empreses perquè apliquin mesures mediambientals, una solució que eximeix a les empreses de gastar els propis diners i que carrega a les administracions públiques d'aquesta responsabilitat i costos, deixant de dedicar aquests diners públics a altres possibles polítiques socials i mediambientals. No hem de perdre de vista que la situació òptima seria que els costos

de restauració mediambiental fossin assumits quasi íntegrament pels processos de producció de les empreses a tot el planeta i que una legislació mediambiental mundial ho regulés.

Aquest és també el cas de la gestió de l'aigua. Es parla molt sobre la nova cultura de l'aigua però, realment, sabem quines mesures aplicar? L'aigua és un bé escàs que cal reutilitzar i tractar. Actualment la majoria de les polítiques de l'aigua són d'"aparador" ja que permeten per exemple que "hi hagi peixos a alguns rius" on fa uns anys no n'hi havia, però no garanteixen l'equilibri ecològic bàsic que hi ha d'haver al darrera. Si no existeix aquest equilibri no garantim un ecosistema equilibrat per a la fauna. Des de la política s'ha de tractar aquest tema com a quelcom prioritari, fent que no es tracti el medi ambient com una mercaderia, i fomentant una educació ambiental que permetés, per exemple, veure l'aigua com un bé o un recurs escàs del que cal tenir cura.

Considerant les polítiques socials en conjunt, observem com la degradació del medi ambient es produeix també degut a l'emigració d'algunes zones rurals on es troben, d'altra banda, la majoria dels Espais Naturals. La gent sovint marxa del pobles perquè la terra i els espais Naturals esdevenen —si estan mal gestionats— un fre al progrés econòmic dels habitants de la zona. Cal que es facin polítiques públiques per evitar aquest abandonament, calen ajuts públics perquè no quedin zones sense habitat, calen ajuts per a l'agricultura o fins i tot per a infraestructures turístiques que no perjudiquin el medi ambient, cal cuidar el territori pel desenvolupament sostenible i el reequilibri territorial. Si no s'actua així, poden aparèixer mals pitjors com l'increment de la massa forestal produïda per l'abandó de camps de cultiu i a l'hora l'augment del risc d'incendis, donat que hi ha més boscos i menys gent que tingui cura d'aquells terrenys.

■ ECOLOGIA I ECONOMIA PER A UN DESENVOLUPAMENT SOSTENIBLE

" CAL DONCS, COMENÇAR A TREBALLAR DES DE LA CONSCIENCIACIÓ DELS CIUTADANS "

Cal donar una visió global dels problemes mediambientals, analitzar-los en el context social i no d'una forma aïllada com es sol fer. Així doncs, l'enfocament ha de ser global però sense perdre de vista les necessitats i actuacions que també han de ser locals i els problemes puntuals. Cal que el plantejament i bona part de les polítiques mediambientals siguin mundials, ja que l'ecosistema és global, i cal actuar així per tal d'evitar, per exemple, el canvi climàtic, però també cal implementar-les a nivell local apostant per les energies renovables, la recollida selectiva,

la millor gestió de l'aigua, etc. Per altra banda, per analitzar i tractar els problemes mediambientals, cal ser conscients de què el tipus d'anàlisi que dóna

prioritat als aspectes de creixement econòmic il·limitat és un plantejament que no té en compte les característiques del medi ambient ni el fet que la majoria dels recursos naturals són limitats, tal com es manté des de l'ecologia científica. En

aquest anàlisi dominant i majoritari, els costos ecològics són tractats com costos que no són assumits ni inclosos en els costos de producció, aquesta situació es produeix perquè culturalment encara es veu el medi ambient com a quelcom

no prioritari. Cal doncs, començar a treballar des de la conscienciació del ciutadans, per tal de crear unes perspectives que col·laborin a fer més gran la consciència ecològica

de la població. Dit en altres paraules, cal un canvi cultural respecte aquestes qüestions.

En aquest sentit, és clau el paper d'una educació que faci entendre el medi ambient d'una manera nova, que faci prendre consciència de que és una qüestió prioritària pel nostre futur. Un futur on "activitat econòmica" i "equilibri ecològic" no han de ser conceptes oposats, sinó idees que treballin conjuntament per a obtenir un millor sistema i desenvolupament sostenibles.

■ DALÍ 2004 AÑO DEL CENTENARIO

CONMEMORACIÓN DEL CENTENARIO DEL NACIMIENTO DE SALVADOR DALÍ

Ignacio S. Mincholed

La figura de Salvador Dalí como pintor y creador universal es reconocida en todo el mundo. Por este motivo, y para conmemorar el centenario del nacimiento de Salvador Dalí se están preparando exposiciones y acontecimientos en todo el mundo.

Salvador Dalí nació en Figueres el 11 de mayo de 1904. En 1922 comienza los estudios de Bellas Artes en Madrid. Posteriormente, Salvador Dalí se traslada a París, donde se integra en el grupo de pintores y escritores surrealistas.

En 1929 conoce a Helena Ivanovna Diakonova, Gala, que a partir de entonces se convertirá en su musa y compañera.

En 1940 Dalí y Gala pasan unos años en Estados Unidos donde comenzará el encumbramiento internacional del artista y su genio peculiar. En esta época, escribe "Vida secreta de Salvador Dalí" y trabaja para el cine, el teatro, la ópera y el ballet.

En los años cuarenta pinta obras tan significativas como "Autorretrato blando con beicon frito", "La cesta del pan", "Leda atómica" y "La Madonna de Portlligat".

En 1948 Dalí vuelve a Europa desarrollando una fértil creación

desde su casa fetiche en Portlligat, nexo de unión con la cultura mediterránea.

Durante los siguientes veinte años, sus obras se centran en los temas religiosos, apuntes históricos y su gran pasión por la ciencia. Durante este periodo, Dalí pinta "El Cristo de San Juan de la Cruz", "Galatea de las esferas", "Corpus Hiperubus",

temática como en épocas. El Castillo de Púbol, lugar emblemático de la relación entre Dalí y Gala, es el escenario de los últimos años de su vida, trasladándose definitivamente a la Torre Galatea donde fallece el 23 de enero de 1989.

Dalí, conocido por su obra pictórica, fue también un prolífico escritor en diferentes aspectos

"El descubrimiento de América por Cristóbal Colón" y "La última cena".

El Teatro-Museo Dalí de Figueres, creado por el artista en los años setenta, recoge una parte muy importante de su obra tanto en

literarios. Desde la autobiografía, los diarios, pasando por su obra narrativa y novela, hasta el teatro.

Con motivo del Año Dalí, la editorial Destino y la Fundación Gala-Salvador Dalí han iniciado la edición de sus obras completas

■ DALÍ 2004

"NUNCA LO REPETIRÉ
BASTANTE
NO ESTOY LOCO"

con la publicación de los dos primeros volúmenes, de los ocho que conforman la obra literaria de Dalí.

En estos dos volúmenes podremos leer "confesiones inconfesables" acordes a la personalidad de su autor, tales como:

"Todo mi arte consiste en concretar con la más implacable precisión las imágenes de lo irracional que arranco de mi paranoia. He puesto a punto el más sistemático y el más evolutivo de los métodos surrealistas para la conquista de lo irracional", o confesiones del estilo:

"El bufón no soy yo. Sino esta sociedad monstruosamente cínica y tan ingenuamente inconsciente que juega a ser seria para disimular su locura, porque yo – nunca lo repetiré bastante – no estoy loco"

Indudablemente estas obras completas de Salvador Dalí recogen el pensamiento y las motivaciones de su genio creador, por lo que se hacen imprescindibles para entender y conocer la personalidad tan compleja y única de este creador catalán, y ya universal.

■ TEATRE

"LA MAJORIA DELS
AFICIONATS AL TEATRE
SÓN DONES"

En un estudi recent presentat al "Foro Internacional de las Artes Escénicas" que es va celebrar a Bilbao, s'indicaven una sèrie de dades sobre els aficionats al teatre. La majoria són dones (60,7%). El 57,9% no tenen fills i el 50% són solters o sense parella. El teatre es presenta com una activitat molt local, ja que el 72,3% són aficionats de la mateixa localitat on es representa l'obra.

Les preferències a l'hora d'escollir una obra de teatre es presenten en tres grans grups. En primer lloc com a entreteniment, en segon lloc per afició i en tercer lloc per veure artistes coneguts.

Al nostre poble comptem amb un entusiasta Grup de Teatre que sens dubte contribuirà a estimular aquesta afició, que si bé no podrà satisfer el desig de "veure artistes coneguts" sí que entretindrà i afavorirà la cultura mitjançant l'alternativa que suposa el teatre enfront a d'altres mitjans com la televisió i el cinema.

■ LLIBRES

RECOMANACIONS
POESIA I
NARRATIVA

Poesia

"Los pájaros amigos"
Josep Maria de Sagarra
Editorial Pre-Textos.

Aquest títol del que fou poeta, dramaturg i assagista intel·ligent, el va escriure Sagarra a principis dels anys vint per a una col·lecció pedagògica que recull l'encant de l'època i que té un indubtable valor poètic.

Infantil

"Un Nadal divertit amb les tres bessones"

Roser Capdevila.
Editorial Destino

Novel·la

"La pell Freda"
Albert Sánchez Piñol
Editorial: LA CAMPANA
Novel·la d'aventures amb una profunda reflexió sobre la condició humana.

Novel·la negra

"El hombre sonriente"
Henning Mankell
Editorial Tusquets editores
Una novel·la amb un dels millors personatges de la novel·la negra contemporània, l'inspector Wallender.

■ MIQUEL MARTÍ I POL

ARRELAMENT A LA TERRA

Ma. Terosa Figueras i Briones

En Miquel Martí i Pol va néixer a Roda de Ter (Osona) el dia 19 de maig del 1929. Era el segon de tres germans, tots nois. El seu pare era manyà i la seva mare dobladora en una fàbrica de filatura de cotó.

Va començar a anar a estudi als cinc anys, als capellans, que era on anaven els nens de dretes, amb posició o amb un cert prestigi social. Els Martí eren una família amb força implantació a Roda de Ter encara que els Martí-Pol en fossin els parents pobres.

L'any 1936 va esclatar la guerra civil i els "rojos" van fer tancar els col·legis de monges i capellans. La majoria de nens van passar a les Escoles (col·legi mixt que depenia de l'Ajuntament). En aquest període amb tot l'enrenou els nens no aprenien pas gaire. El febrer del 1939, els "nacionals" van alliberar el poble "és un dir", deia en Miquel Martí i Pol. Els col·legis que s'havien tancat es van reobrir però l'educació va passar a fer-se en castellà, a més de l'obligació de resar i cantar el Himno Nacional fent la salutació feixista davant la bandera espanyola. Aquest període no li durà gaire ja que als catorze anys es posava a treballar al despatx de ca la Tecla Sala, la mateixa fàbrica on treballava la seva mare.

La intransigència d'un mossèn que trobava que en Miquel era massa

jove per anar a viure a Barcelona, frustrà l'intent de fer-lo estudiar per advocat.

Als dinou anys va agafar una tuberculosi pulmonar (malaltia força freqüent per la gana que s'havia passat durant la guerra i la postguerra) que el va obligar a passar un any al llit.

Segurament aquest fet va influir en la seva dedicació a la poesia ja que durant aquell temps va llegir molt. Ell ja havia començat a escriure abans poemes en castellà, però ben aviat amics seus, més grans que ell, li van fer veure que havia d'escriure en la seva llengua. Va començar a escriure en català. L'afició no li va venir per tradició familiar. En Miquel Martí i Pol deia que llegia perquè li agradava llegir i escrivia versos perquè li agradava escriure.

En aquesta primera etapa la seva poesia revela una constant biogràfica, un vitalisme realista amb preocupacions religioses. Les seves obres *Paraules al vent* (1954) i *Quinze poemes* (1957) així ho reflecteixen.

Cal dir que més endavant, fruit d'una crisi dels valors religiosos, es confessaria agnòstic "Tinc un gran respecte pels creients però la meva racionalitat no em permet de ser-ho".

"Ja no tinc res, només la veu i un gest cansat de vell profeta, municipals de tot arreu saben la meva malifeta i pels carrers i pels terrats dones obscures repeteixen la lletania dels pecats que no he comès i em mal fereixen"

Fragment del poema "El fugitiu"

Als vint-i-cinc anys, ben curat de la tuberculosi, es va casar amb la seva xicoteta de tota la vida, la Dolors Feixas, que estoicament havia suportat tota la malaltia. El 1958 van tenir una filla i el 1965 un fill. En Miquel va continuar treballant a ca la Tecla Sala, llegint i escrivint versos.

En l'obra de Miquel Martí i Pol s'adverteix un fort arrelament terral, però no essencialment català, sinó un poeta, sobretot, de Roda de Ter. La seva profunda catalanitat prové de la profunda vivència del seu poble. Tolstoi aconsellava als escriptors "Describeu el teu indret i hauràs descrit l'Univers".

Es va implicar activament en tots els moviments que a la seva comarca lluitaven per recuperar la identitat que se'ls havia volgut arrabassar "no vaig fer res més que el que em tocava, el que sentia, el que m'agradava, en una paraula. Presentar-ho com un fet

■ MIQUEL MARTÍ I POL

CONSCIÈNCIA CÍVICA

excepcional seria estúpid i grotesc. D'altra banda, és innegable que, tot i la por i el risc, m'ho passava d'allò més bé".

El poeta es compromet amb la gent del seu poble i la seva fàbrica i, per extensió, amb la classe obrera de la qual forma part, fins a posar la seva veu i el seu gest (discurs i acció) al seu servei: "La fàbrica" (1959) i "El poble" (1966). El seu poble és un poble oprimat i trepitjat i la seva feina és la d'una classe social oprimida i trepitjada. És lògic que en els seus poemes apareguin el sentit crític per denunciar aquesta situació vexadora.

"No demano gran cosa:
poder parlar sense estrafer la veu,
caminar sense crosses,
fer l'amor sense haver de demanar/
permisos,
escriure en un paper sense pàutes"

Fragment del poema
"No demano gran cosa"

"Visc en un poble petit,
en un país petit
i, tanmateix, vull que quedi/
ben clar
que això que escric ho escric per/
a tothom,
i per mi és com si el món sencer
girés entorn de l'eix dels meus/
poemes"

Fragment del poema

"He heretat l'esperança"

L'any 1970 es va posar greument malat. Una esclerosi múltiple, en pocs mesos, el va deixar quasi paralític. Així, fins al 1975 en la seva obra s'imposa la solitud, l'angoixa, una certa presència de la mort. Amb tot, l'actitud amb què s'hi enfronta no cau mai en la desesperança, s'aferra a la vida: amb les limitacions que calgui, però viu.

"El més difícil, doncs, és sobreviure amb escates de vidre a les/ entranyes,
amb plom, en lloc de sang, a dins/ les venes.

Sobreviure: cordar-se les sabates,
treballar, fer l'amor, llegir poemes,
veure envellir la gent, cantar amb/
veu alta,
amb escates de vidre a les entranyes
i plom, en lloc de sang, a dins les/
venes,
sense treure's els ulls, sense fer a/
miques

els subtilíssims mirallets de somni,
i esguèllar com un porc, de por o/
d'enveja"

Poema

"El més difícil doncs és sobreviure"

Superada aquesta etapa (1976) els llibres següents posen de manifest un cant a la vida cada cop més esclatant: Estimada Marta (1978), L'àmbit de tots els àmbits (1981). El poeta aposta clarament pel futur, amb optimisme, amb unes

enormes ganes de viure i amb una renovada fe en l'home. Reprèn la poesia amorosa, amb un matís fins i tot eròtic. També convida al lector a una reflexió cívica sobre la necessitat d'aportar cadascú el que pugui en la construcció del país comú.

"Definitivament desposseït
de xarxes i de veles
i només, tant se val,
mínimament feliç,
i encara a estones,
aquest estiu inesperat que em creix
membres amunt
s'entesta en convertir cendres en foc
i a desvetllar marees i marors"

Fragment del poema

"A distància"

El 1984, mor la seva muller després de llarga malaltia. Els seus poemes recullen la dolorosa experiència de la seva pèrdua.

"Ben poca cosa tens:
la taula i uns quants llibres,
l'enyor d'ella, que és lluny
i tampoc no l'oblides,
i aquest silenci, dens
de paraules no dites"

Fragment del poema

"Ben poca cosa tens"

L'any 1986 es va tornar a casar, pel civil, amb la Montserrat Sans "La meva segona dona també em suporta estoicament, a mi i a la

■ MIQUEL MARTÍ I POL

RECORDAR
NO ES VIURE

meva malaltia”.

Va aplegar el conjunt de la seva obra poètica en dos volums: Obra poètica/ 1 (1948-1971) publicat l'any 1990, i Obra poètica/ 2 (1970-1980) publicat l'any 1991. Cal dir que allarg de la seva carrera també ha fet traduccions del francès, articles i col.laboracions en revistes, prosa i poemes que han estat musicats com els de l'àlbum Un pont de mar blava del qual n'era coautor de les lletres amb el cantant Lluís Llach.

Ha estat guardonat amb: Premi Ossa Menor (1954), Premi de la Crítica (1979 i 1992), Premi Salvador Rspriu (1987), Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, Creu de Sant Jordi, Medalla d'Or de les Lletres Catalanes...i molts d'altres.

D'ençà del seu setantè aniversari els homenatges populars i les distincions honorífiques es van multiplicar. Una mostra d'això és el fet que a partir de l'any 1999, la majoria d'ajuntaments catalans aprova en els seus Plens la recomanació a les institucions culturals corresponents que es presenti la seva candidatura al Premi Nobel de Literatura, i l'any 2000, s'hi afegeix el Parlament de Catalunya.

L'onze de novembre d'aquest any

en Miquel Martí i Pol mor en un hospital de Vic per un agreujament del seu estat de salut.

No ens podia deixar millor llegat que tota la seva obra, un exemple d'arrelament terral, de consciència cívica, de catalanitat insubornable, de saviesa de viure, d'observació del món i de voluntat de coneixement del propi jo, d'una progressiva manifestació de l'amor.

“El espacio detenido”. Lazkano

■ UN POEMA

LA NOU DE GAIA
Jaume Rafí

La Nou és tot un símbol de bellesa,
aroma encesa pels seus enamorats,
que respira a fe pura alenada
i sent de vell perfums de nou esclat.

Mireu el sol, la lluna, les estrelles,
mireu si és bonic el seu cel blau,
tan blau, que brilla amb la rosada,
espurnejant de festa el dia nat.

I canta la nova llum, cançó d'albada
i reviu corrent el foc mai apagat,
el que està lluny sospira la volada
per retrobar-se de nou al seu costat,
per sentir el flaire que amanyaga
del misteri amorós mai acabat.

La Nou romandre misteriós,
que crida i el seu so apaga,
que esclata sempre amb sospir el/
cor joíós,
La Nou és tot un símbol de bellesa,
com somni és vivent i venturós,
la Verge de les Neus, Sta./
M. Magdalena,
sant Cosme i san Damià,
són els seus pilars de fortaleza
als quals demana sempre deu-nos la mà.

■ ELS NADALS A LA NOU. SETANTA ANYS ENRERA

PER NADAL, CADA OVELLA AL SEU COBRAL

Montse Tomàs

La nit de Nadal és tota ella diferent de les altres, és dolça, amorosa i plena de melangia. Avui hem fet créixer aquestes festes tan màgiques fins a omplir-les de llums, regals i força de tot, donant-los un significat més comercial. Però ara, mentre camino pels carrers de la Nou, i penso en aquest Nadal del 2003, em vénen a la memòria els Nadals de la meva infància i els Nadals que m'ha explicat tantes vegades el meu avi, en Jaume Rafí, quan encara no hi havia llum a les cases i s'anava amb llums de carbur i els carrers no estaven enquitranats. A través de la veu del meu avi, se'm fan presents els costums d'aquells anys, entre 1930 i 1940, quan les festes eren tan diferents en l'aparença, però potser, en el fons, molt semblants a les d'avui.

La festa de Nadal tenia, sobretot, un caire religiós. La missa del gall, ha estat sempre un costum molt arrelat a casa nostra. Al punt de la mitja nit, entre el 24 i el 25 de desembre sempre anàvem cap a

l'església per commemorar el naixement de Jesús i adorar l'infant tot cantant les esperades Nadales. A les set del matí, del dia 25/12, es feia la missa primera i després l'ofici de la missa de Nadal. Entre una missa i una altra es feien confessions i s'anava a combregar. Tot i així m'hauria agradat trobar-m'hi un bon pessebre! En el seu lloc, la sola figura del nen Jesús

garrofes, l'anàvem atipant i abans de l'àpat de Nadal o abans de la missa del gall -depenent de cada família- la gent menuda amb un bastó anava a donar-li garrotades mentre cantaven "caga tió si no cagues...". Donava bo de veure l'entusiasme que hi posaven els infants! Després del ritual, els ulls admirats s'obrien, quan de sota la manta que cobria el tronc

apareixien tots els regals que havia "cagat" el tió com per art de màgia. En aquella època, el poder adquisitiu era força més baix que el que tenim avui, i encara que semblava mentida, el tió, modest però encertat, cagava un tros de botifarra i

una ampolla de vi blanc, amb la qual es brindava en l'àpat de Nadal.

En l'àpat de Nadal era tradicional menjar escudella i carn d'olla. Amb el suc escorregut del bullit es feia la sopa de galets, l'escudella. Cal anotar que en la confecció d'aquesta menja no hi pot faltar, la pilota, a més de patates, col i

"Els Pastorets" Nadal 1968 (d'esquerra a dreta) Joan Martí, Josep Virgili, Joan Cañellas, Lourdes Mercadé, Teresa Boronat, Josep Ma. Gallofrè, Carme Virgili i Enric Rafí

ens reunia a tots per adorar-lo.

Un altre dels costums molt estimat pels nens era fer cagar el tió. En aquest dia de Nadal, per fer passar una bona estona a la mainada, i una de no menys divertida a la gent gran, les famílies féiem cagar el tió. Els dies abans, cobrint-lo amb una manta i donant-li per menjar fulles de col, ordi, civada, palla i

■ ELS NADALS A LA NOU

I PELS QUE NO HAN ESTAT
BONS, CARBÓ!

el rostit de pollastre farcit de pomes, prunes i panses, un dels poquíssims dies de l'any que es feia un plat tan suculent. Les postres tradicionals eren, com avui, els torrons, que es compraven a trossos. De neules i altres dolços, no es recorda pas que n'hi hagués. Tampoc hi havia cava per les cases, per això tot anava ben regalat amb el vi blanc que havia cagat el tíó. L'endemà de Nadal, arribava una altra festa, el dia de sant Esteve on les cuineres aprofitaven el que havia quedat del dinar de Nadal, normalment no massa, per fer uns bons canelons.

Coincidint amb l'arribada del torró a les cases, era costum que els parents llunyans s'ajuntessin a una mateixa casa, la dels avis o dels pares, per celebrar tots junts el Nadal. "Per Nadal cada ovella al seu corral" diu la dita que ha arribat fins als nostres dies. Aprofitant la trobada de la família i de l'esperit festiu i alegre, la tradició de fer actes participatius havia arrelat molt en aquells anys. Així, cap als anys 40 i 50 es va anar fent més sòlid el costum de preparar els coneguts Pastorets, que els joves del poble representaven al cafè del poble. Ja entrat l'any nou arribava una altra festa, aquesta sí, la gran festa de la quitxalla, la dels Reis Mags d'Orient. Recordant quan aquests

fantàstics personatges van anar a adorar Jesús al pessebre portant-li mirra, encens i or, els Reis obsequiaven els infants amb lllaminadures i alguna que altra joguina.

En aquell temps era costum que durant la nit de Reis —la nit del 5 de gener— els infants, acompanyats dels grans, circulessin pels carrers del poble, portant rams d'espígol cremant perquè així el poble fes molta olor i atragués els Reis cap al poble, explica el meu avi. Una curiositat és que hi havia rams de diferents mides i es creia que qui el tenia més gros tindria més regals. Tota la vesprada es passejaven pel poble cantant "a esperar els Reis", i després ... cap a casa, a col·locar les sabates prop de la finestra o el balcó en senyal que en aquella casa hi havia infant.

També s'hi posava un plat d'aigua i alguna garrofa per si les cavalcades que muntaven els Reis tenien set o gana. Al matí del dia 6, els nens frisaven per llevar-se i trobar els obsequis que havien deixat Ses Majestats, encara que fos un bon tros de carbó pels que no havien fet gaire bondat. Els regals d'aquell temps podien ser una baldufa, un llapis, un estoig, o potser alguna coseta més si pertanyies a les cases més benestants del poble.

Però l'espera no era només dels menuts, per això els més grans

tenien la popular loteria de Nadal, de la qual, en aquesta època, ja es feien participacions a la Nou, i es venien en diferents llocs com per exemple al barber del poble. El primer sorteig de Nadal es va celebrar el 24 de desembre de 1818 i el número premiat amb la grossa va ser el 8.705, a qui li va correspondre 50.000 pesos forts. El sorteig de Nadal s'ha celebrat sempre, fins i tot durant la Guerra Civil.

És curiós, però, com ens expliquen els nostres avis, hi ha molts d'aquests costums antics que han anat passant de generació en generació i que ens fan sentir més a prop de les nostres arrels.

D'alguna manera les festes de Nadal a la Nou eren les mateixes que ara però el fons i significat molt diferents dels nous temps, que han tenyit els vells costums de consumisme i certa fredor. Confio que encara sapiguem mantenir en molts llocs del nostre país i d'arreu una espurna de la llum que ens portarà aquest any, una altra vegada, a trobar-nos amb la família i a gaudir del preuat esperit nadalenc.

Bon Nadal!

EL CONSELL FARMACÈUTIC

L'ÚS DEL SENTIT COMÚ ENFRONT

L'AUTOMEDICACIÓ

Ma. Lluïsa Parrilla

Alguns consells al pacient refredat

La son i el repòs al llit afavoreixen la curació. No és necessari escalfar massa l'habitació del malalt ni abrigar-lo amb excés.

S'ha de beure suficient líquid per evitar la deshidratació, especialment en el cas dels nens. També s'ha d'evitar la disseminació directa de la infecció en l'entorn del malalt. No fumar i evitar el fum dels fumadors. La infecció pot ésser afavorida per la fatiga, estrès i les al·lèrgies respiratòries.

Consells generals sobre la grip

El malalt ha de romandre al llit o fer un repòs suficient. Evitarà qualsevol tipus d'esforç, inclús ja normalitzada la temperatura corporal. Un excés de treball o la represa de tasques habituals, pot allargar la malaltia i afavorir possibles complicacions.

El malalt ha de beure gran quantitat de líquid per compensar la deshidratació provocada per la febre.

La grip es transmet per contacte directe entre les persones a través de les secrecions rinofaríngees del posseïdor del virus. La humitat és un factor que facilita el contagi. S'ha d'insistir en els riscos que

comporta l'automedicació. Les mesures preventives es basen fonamentalment, en la vacunació, que es efectua en aproximadament un 70% dels individus.

Causes més habituals de tos

Existeixen unes causes més habituals generalment benignes, i altres més rares o desconegudes que poden ser signe de patologies més greus.

Les causes més habituals de tos són:

Refredat Comú: Com en totes les infeccions de les vies respiratòries superiors, la tos és sorollosa, aguda i sovint nocturna. Desapareix quan ho fa la infecció.

Rinofaringitis: La tos es seca al inici, tornant-se productiva mes endavant.

Amigdalitis: Tos rebel amb dolor de gola intens.

Laringitis: Tos ronca, d'aparició brusca i generalment nocturna.

Traqueïtis: Tos seca, especialment nocturna.

Sinusitis: La mucositat implica tos pertinaç amb carraspera de gola.

Bronquitis Aguda: La tos és seca, dolorosa i tenaç. Posteriorment es torna productiva, amb una expectoració muco-purulentosa.

Bronquitis crònica: Pot ser d'origen infecciosos o secundaria a una intoxicació per tabac.

Tos espasmòdica: Es seca, nocturna i amb sibilàncies episòdiques

Cossos estranys en els ulls

En el cas d'un objecte punxegut, s'ha d'evitar extreure'l. A continuació, cal tapar els ulls per evitar que s'agreugi la ferida i acudir a un servei d'urgències el més ràpidament possible.

En el cas que el cos estrany estigues a la parpella inferior i fos visible, es pot intentar l'extracció amb un mocador humit. Si el cos estrany està sota la parpella superior, demanar a l'afectat que miri per avall, estirar delicadament la parpella superior i posar-la sobre la inferior.

Quan el dolor persisteix i no s'observa cap objecte, s'ha de tapar l'ull amb una compresa seca i anar a un servei d'urgències.

Si el que ha entrat amb contacte amb l'ull és un producte corrosiu, s'ha de rentar amb aigua abundant evitant esquitxar l'ull que no està afectat. El millor per evitar-ho és que el ferit inclini el cap cap a un costat. Una vegada rentat, s'ha d'acudir a un centre sanitari per comprovar que l'ull no hagi estat afectat pel producte.

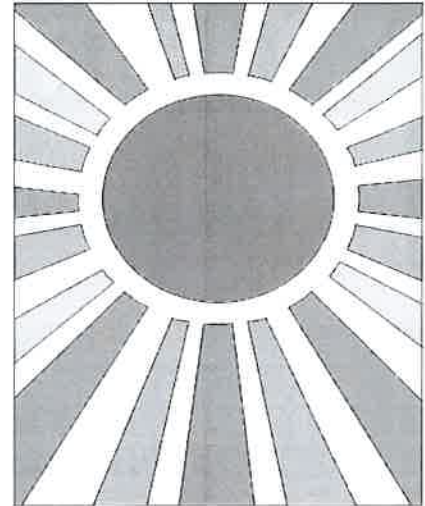
■ METEOROLOGIA

■ EL TEMPS A LA NOU

DADES PLUVIOMÈTRIQUES I MITJANES

GENERALS (1991-2002)

Enric Rafi Fernández

Dades pluviomètriques de la Nou de Gaià(1991-2002)

Aquest és el fruit d'un rigorós treball de recull de dades que des de fa alguns anys estic prenent. La meua passió per la meteorologia i la meua estimació pel poble de la Nou em fa grata la tasca d'acompanyar-vos en aquest passeig pel passat pluviomètric del nostre poble.

Primer de tot m'agradaria fer esment a la interpretació de les dades que tot seguit veurem.

En les dades pluviomètriques, solament es comptabilitzen els dies de precipitacions significatives, és a dir, iguals o superior a 1 mm que és igual que dir 1 l/m², ja que els dies de precipitacions inapreciables no queden reflectits en aquest treball

Dades i mitjanes generals (Periode 1991-2002)

En mm és a dir l/m² i dies de precipitació iguals o superiors a 1 mm

Tot seguit farem un recull de les dades més significatives de cada any. També farem esment de les situacions més excepcionals esdevingudes a la Nou de Gaià els darrers 12 anys.

Any 1991

Es van recollir 532 mm en un any que el podríem qualificar de normal.

Faig referència als dies de precipitació que també els qualificaré de normals, amb 43 dies de precipitació significativa. En aquest any, cal destacar el mes de març amb 88 mm, molt per sobre de la seva mitjana que és de 30,9 mm, sobretot el 24 de març amb 30mm.

	G	F	M	A	M	J	J	A	S	O	N	D	Any
Mitjana	45.25	16.58	30.9	35.25	39.83	28.5	11.5	57	83.9	78.6	46.3	51.25	517.1
Dies Pluja	4.9	2.5	3.9	4.4	4.4	2.75	1.75	3.6	5.1	5.75	4.1	3.6	47
Any	G	F	M	A	M	J	J	A	S	O	N	D	Total
1991	38	30	88	6	71	0	0	24	92	43	82	58	532
1992	59	7	34	37	64	91	20	58	69	83	0	8	530
1993	0	33	67	48	34	6	38	128	95	48	45	0	542
1994	7	40	0	36	28	56	0	11	119	249	28	0	574
1995	5	23	2	59	11	22	3	120	117	40	79	63	550
1996	111	5	48	44	57	61	5	70	42	93	112	179	827
1997	113	2	6	28	1	56	18	56	116	10	28	104	538
1998	124	12	1	18	20	7	1	75	13	28	2	69	370
1999	37	3	20	16	104	15	7	15	105	111	53	0	486
2000	13	0	42	32	22	21	3	15	42	33	20	76	319
2001	7	43	11	41	22	0	43	0	70	95	74	15	321
2002	29	1	52	58	44	7	0	112	127	111	33	43	617

■ EL TEMPS A LA NOU

1993

FINAL D'HIVERN BLANC

Un altre dia a resaltar va ser el 8 de maig amb 40mm. L'estiu va ser molt eixut amb 0 mm de juny i juliol i 24 mm d'agost. La pluja a la tardor es va comportar de forma generosa. El dia 25 de setembre van caure 65mm i va ser el dia més plujós de l'any.

Any 1992

També va ser un any, pluviomètricament parlant, normal com el 1991, ja que van caure 530mm i els dies de precipitació van ser 48.

L'hivern va arrencar amb un gener una mica per sobre de la mitjana, sobretot el dia 12 que van caure 38mm. Per contra el febrer es va comportar de forma irregular amb tan sols 7 mm. La primavera la podríem qualificar de plujosa, ja que últimament les primaveres ja no es comporten igual. El dia 2 de maig es van recollir 48 mm i el dia 1 de juny, 32mm. L'estiu va ser relativament plujós. La tempesta del dia 9 d'agost amb 55 mm ho confirma. La tardor va ser atípica, amb pluja ben caiguda, tret del dia 9 de setembre que es van recollir 61 mm. que el convertiren en el més plujós de l'any.

Any 1993

L'any 1993 va ser un any històric a la Nou de Gaià i no precisament per la quantitat de pluja caiguda, que va ser de 542, del tot normal,

sinó per la nevada de l'1 de març. Una nevada sorprenentment tardana que es localitzà a Catalunya, bàsicament al Tarragonès i les comarques veïnes, on es van acumular 15 cm de neu. Dada insòlita a la Nou de Gaià, ja no per la nevada en sí, sinó pel gruix acumulat.

Els dies de precipitació van ser superiors a la mitjana i se'n van comptabilitzar 53 dies. El mes d'abril, amb 9 dies, fou el més plujós, molt per damunt de la mitjana.

L'hivern, tot i la històrica nevada, no va ser especialment humit, i en un gener molt anticiclònic no es va recollir cap litre.

La primavera va ser més aviat seca, encara que entre abril i maig va ploure 15 dies, però amb precipitacions minses. Sobresortí el 24 d'abril amb 20 mm. L'estiu d'aquell any va ser típicament mediterrani amb escassa precipitació i amb fortes

tempestes durant la segona quinzena d'agost. El 24 d'agost amb 85mm litres va ser el dia més plujós de l'any. També ho fou el 23 d'agost amb 43mm.

La tardor va ser una vegada més atípica i la pluja va ser escassa, a excepció del dia 23 de setembre que van caure 51mm.

Any 1994

La precipitació va estar una mica per sobre de la mitjana, amb 574 mm.

Els dies de precipitació van ser inferiors a l'habitual, amb 41 dies, tot i que amb 12 dies de pluja, l'octubre van estar molt per sobre de la mitjana.

L'hivern d'aquest any va ser força sec deixant en blanc el mes de març. Una vegada més, vàrem veure els camps blancs amb una nevada anecdòtica de 2 cm. el dia 17 de gener.

La primavera va ser relativament humida destacant el dia 11 de juny amb 45 mm.

L'estiu va ser extremadament sec i només es van recollir 13mm. La tardor de 1994 es recordarà a la Nou de Gaià per ser una tardor excepcionalment plujosa. Les dades més significatives foren registrades el 5 d'octubre amb 62 mm, el 10 d'octubre amb 59mm i el dia 15 amb 50mm, totalitzant aquest mes

■ EL TEMPS A LA NOU

1995

PEDREGADA CATASTRÒFICA

249 mm, convertint-se en el mes més plujós dels dotze anys aquí contrastats. Per últim dir que el mes de desembre, contràriament al que havia estat aquella tardor, no es va recollir cap litre.

Any 1995

L'any 1995 es va comportar de forma "normal" amb 540 mm i poso normal entre cometes perquè, malgrat que la memòria meteorològica de la gent és curta, tots recordarem la impressionant pedregada del 25 de setembre que va malmetre boscos i conreus produint grans pèrdues agrícoles a la pagesia. Expliquen els més grans que no es recordava una pedregada tan catastròfica com la

d'aquell dia.

El total de dies de precipitació va ser de 40, per sota de la mitjana, tot i això cal destacar el desembre amb 8 dies.

L'hivern, una vegada més, va ser sec, amb tan sols 4 dies de precipitació. A resaltar el dia 22 de febrer amb 23 mm.

La primavera va ser relativament seca, ja que la meitat de pluja recollida va ser el 24 d'abril amb 47 litres.

L'estiu va ser força plujós destacant el 15 d'agost amb 41 litres. La tardor, novament, es va mostrar esplèndida. El dia 18 de setembre amb 51 mm com a dia més plujós de l'any.

Any 1996

L'any 1996 va ser un any més propi de les comarques del Nordest de Catalunya, donat que va ser un any extremadament plujós amb 827 litres, molt per damunt de la mitjana.

Aquest any es va tancar amb 66 dies de precipitació destacant gener amb 13 dies.

D'aquest any, tal i com hem fet esment una mica abans, cal dir que les quatre estacions van ser extraordinàriament plujoses, sent el dia 7 de desembre, coincidint amb un Barça-Madrid, el dia més plujós de l'any amb 81 mm.

Any 1997

L'any 1997 va ser un any normal amb 538 mm.

Els dies de precipitació van ser de 47, justament la mitjana, i destacà el gener amb 12 dies.

L'hivern va ser humit, una vegada més gràcies al gener amb 113 mm, destacant el dia 3 de gener amb

35mm.

Durant la primavera la precipitació va ser quasi inexistent, destacant només el dia 19 d'abril amb 9 mm. L'estiu es recorda per ser més humit del normal amb 36 mm el dia 28 de juny.

La tardor, més generosa, va tenir unes precipitacions molt regulars destacant el dia 1 de setembre amb 33mm.

Any 1998

Bé, aquest any fou l'inici d'un període de quatre anys consecutius força secs amb 370 mm. Els dies de precipitació van estar bastant per sota de la mitjana amb 38 dies. Per donar fe de l'absència de la precipitació d'aquest any direm que dels 370 litres que van caure, 193 litres van caure en quatre dies destacant l'1 de gener amb 42mm, el 27 de gener amb 50mm, el 2 d'agost amb 40mm i el 3 de desembre amb 61mm.

Any 1999

Els litres caiguts l'any 1999 van estar per sota de la mitjana, amb 486 mm. Els dies de precipitació també van estar per sota de la mitjana, foren 43 dies.

L'hivern va ser poc humit destacant amb 12 mm l'1 de gener.

De la primavera hi destaca, i molt, el maig, amb 86 mm el 3 d'aquell mes.

■ EL TEMPS A LA NOU

56 DIES DE PLUJA AL 2002
ACABEN A QUATRE ANYS DE SEQUERA

L'estiu va tornar a ser sec sense pluges destacables, però una vegada més, la tardor, l'època més plujosa de la Nou com a poble mediterrani que és, ho tornà a ser,

destacant el dia 20 d'octubre amb 58 mm.

Any 2000

L'any 2000 va ser el més sec dels quatre anys dels que estem parlant amb 319 mm.

Contràriament, els dies de precipitació es van situar a la mitjana normal amb 46 dies. Tot i ser un any amb dies de precipitació normals, direm que aquests van ser de quantitats gairebé insignificants, només en destacarem el dia 24 de desembre amb 39 mm, sent així el dia més plujós de l'any.

Any 2001

L'any 2001, una vegada més, va ser sec amb 321mm. Tot i això serà un any recordat per la nevada del 15 de desembre amb 9 cm de neu acumulada. Remarcant que el dia abans havien caigut 6mm d'aigua neu. Els dies de precipitació van ser 43, una vegada més per sota de la mitjana, destacant juny i agost amb 0 dies de precipitació. Tot i la bonica nevada de desembre, aquell any no hi va haver precipitacions destacables, tret dels 38 mm del dia 9 d'octubre i els 63 mm del dia 22 de setembre, sent aquest el dia més plujós de l'any.

Any 2002

Després dels quatre anys de sequera, els 617 mm d'aquell any van superar la mitjana.

Els dies de precipitació van ser abundants, per sobre la mitjana amb 56 dies.

Després d'un hivern i una primavera força irregulars i un estiu molt sec, novament, la tardor va tornar a ser força generosa. D'aquell any en destacarem 3 dies amb quantitats molt significatives com els 67 mm del dia 22 d'agost, els 95 mm del dia 17 de setembre i els 100 mm del dia 9 d'octubre sent així el dia més plujós de l'any i dels dotze anys d'aquest recull.

Per últim poso les dades de què dispo de l'any 1990, a partir del mes de juny, que és quan vaig començar el registre, i també mostro les dades d'aquest any 2003.

Any	G	F	M	A	M	J	J	A	S	O	N	D	Total
1990						55	13	106	90	98	31	14	407
2003	10	84	19	8	62	12	4	23	110	152	75	?	?

■ L'AJUNTAMENT INFORMA

ELECCIONS MUNICIPALS 2003

ACORDS DELS PLENS

La Casa de la Vila Eleccions Municipals 2003 Enguany ha estat any d'eleccions municipals i el dia 5 de Maig el poble de la Nou va anar majoritàriament a votar.

El resultat de les eleccions va ser el següent:

Convergència i Unió : 4 regidors
Progrés Municipal PSC: 2 regidors
Esquerra Republicana: 1 regidor
Partit Popular: 0 regidors.

De resultes d'aquest resultat, els nous representants del poble a l'Ajuntament són:

CiU : Senyors Joan Montragull, Ricard Rey, Antoni Martí i Jordi Cañellas
PM-PSC: Xavier Dalmau i Mònica Rovira
ERC: Xavier Vila

Posteriorment a la celebració de les eleccions, els grups de CiU i ERC, tot i la majoria del primer grup, varen mantenir unes converses encaminades a aconseguir un acord de col·laboració per la legislatura que s'iniciava, fruit del qual es va incorporar ERC a l'equip de Govern, amb la clara voluntat dels dos grups de fer tot el que estigués en les seves mans per a la millora i progrés del poble.

En data 14 de juny, se celebrà el Ple Municipal en el qual es va constituir el nou consistori sent reelegit com Alcalde, el Sr. Joan Montragull Rafí, amb el vot favorable dels membres de l'equip de Govern i amb l'abstenció del grup municipal de PM, a l'oposició.

En sessió extraordinària que es va celebrar el dia 11 de juliol quedaren nomenats com a primer Tinent d'Alcalde i Regidor de Serveis, el Sr. Ricard Rey i, com a segon Tinent d'Alcalde, el Sr. Xavier Vila.

La distribució d'àrees i carteres va quedar com segueix:

Sr. Joan Montragull i Rafí: Alcalde i Protecció Civil.
Sr. Antoni Martí i Brossa: Urbanisme
Sr. Jordi Cañellas i Alberich: Hisenda i acció ciutadana
Sr. Xavier Vila i Puntí: Medi Ambient, Escombraries, Promoció Econòmica i Turisme.

Principals acords dels plens municipals adoptats en aquest període:

Ajuts a les següents entitats locals: Unió Esportiva la Nou de Gaià, Grup de Dones, Associació de Jubilats, Grups de Sardanes i AMPA. S'aprovà per unanimitat. Aprovació de l'expedient d'expropiació forçosa per a la construcció del nou dipòsit d'aigua.

S'aprovà per unanimitat

Moció de censura a favor d'un nou Estatut d'Autonomia. S'aprovà per majoria absoluta amb els vots favorables de l'equip de Govern i amb l'abstenció dels 2 regidors de l'oposició.

Moció a favor del complement de les pensions de viduitat adoptat pel govern de la Generalitat. S'aprovà per majoria absoluta amb els vots favorables de l'equip de Govern i amb l'abstenció dels 2 regidors de l'oposició.

Moció sobre l'adhesió del Correllengua del 2003. S'aprovà per majoria absoluta amb els vots favorables de l'equip de Govern i amb l'abstenció dels 2 regidors de l'oposició.

Acord d'aprovació de la Carta d'Aalborg i el Pla d'acció de Lisboa. S'aprovà per majoria absoluta amb els vots favorables de l'equip de Govern i amb l'abstenció dels 2 regidors de l'oposició.

Aprovació inicial del pressupost municipal pel 2004. S'aprovà per majoria absoluta amb els vots favorables de l'equip de Govern i amb l'abstenció dels 2 regidors de l'oposició.

Acord d'aprovació inicial de la

■ L'AJUNTAMENT INFORMA

ACORDS DELS PLENS

NOTA DEL CONSULTORI DE LA NOU DE GAIA

Memòria Valorada d'acabats interiors dels cossos centra i posterior, capella, celler i quadre del soterrani del castell del Baró de les Quatre Torres. S'aprovà per unanimitat.

Sol·licitud al Pla d'Obres i Serveis de la Generalitat de Catalunya, període 2004-2007, i FEDER 2003-2005 pels acabats d'interiors dels cossos central i posteriors, capella, celler i quadra del soterrani davant del Castell del Baró de les Quatre Torres. S'aprovà per unanimitat.

Aprovació de la memòria valorada de les obres de renovació de la teulada de l'edifici de l'antic Ajuntament i sol·licitud al PUOISC. S'aprovà per unanimitat.

Acord de renovació dels càrrecs del Jutge de Pau, titular i suplent. S'aprovà per unanimitat.

Acord d'execució de les obres d'arranjament dels camins de Salomó i del Catllar. S'aprovà per unanimitat.

Acord de substitució d'una bomba d'aigua pel servei d'aigües, tancament de protecció i caseta pels estris i equips de telecomandament. S'aprovà per unanimitat.

Acord inicial Memòria valorada

de l'arranjament dels antics rentadors com a àrea de lleure. S'aprovà per unanimitat.

Acord sobre el manifest en defensa del Dret Civil de Catalunya. S'aprovà per unanimitat.

Aprovació del conveni de municipi de municipi col·laborador del Fòrum Barcelona 2004. S'aprovà per unanimitat.

Aprovació ordenança per a la instal·lació d'energia elèctrica als edificis del municipi. S'aprovà per unanimitat.

Nota del consultori

Al consultori de la Nou i Vespella oferim ajut farmacològic i seguiment per deixar de fumar, dins del programa PAF (programa d'ajut al fumador), que s'ha posat en marxa a l'Àrea Bàsica de Salut de Torredembarra.

Encara que molts fumadors desconfien dels ajuts per a la cessació tabàquica i encara que és cert que l'èxit depèn de la voluntat del fumador, tenim evidència científica confirmada en la nostra pròpia experiència, de què amb el tractament i seguiment mèdic es multipliquen les possibilitats de l'abandó definitiu de l'hàbit tabàquic.

TELÈFONS

D'INTERÈS

AJUNTAMENT DE LA NOU
977 655257

CONSULTORI MÈDIC
977 655710

COL·LEGI PÚBLIC CODINETES
977 655390

CASAL MUNICIPAL
977 655564

FARMÀCIA
977 655515

CAP TORREDEMBARRA
977 643809

EMERGÈNCIES 112

BOMBERS 085

MOSSOS D'ESQUADRA
977 635300

GUÀRDIA
CIVIL TORREDEMBARRA
977 64 6005

HOSPITAL
SANT PAU I SANTA TECLA
977 259900

AMBULÀNCIES SANT PATRICI
977 555333

FECSA-ENHER
Atenció al client:
977 507750
Avaries:
900 770077

OFICINA CORREUS
TORREDEMBARRA
977 640528

■ MOVIMENTS DEMOGRÀFICS

BODES, NAIXEMENTS I DEFUNCIONS

Matrimonis 2003. La Nou de Gaià

Raul Palazon Barrionuevo i Núria López Dalmau	07-06-2003	Església Sta. Magdalena La Nou
Alan Lounds Jones i Generosa Lidon Barberà Lainez	19-07-2003	Registre Civil La Nou de Gaià
Konstantin Peter Kandler i Birgit Ross	08-08-2003	Registre Civil La Nou de Gaià
Francisco Javier Gil Cornet i Montserrat Casas Estradé	13-09-2003	Registre Civil La Nou de Gaià
Jordi Calvet Boronat i Ariadna Pocurull Duch	20-09-2003	Església de Sta. Maria de Prades
Benjamí Domènech Guillen i Maria Ferrando Dalmau	19-07-2003	Monestir de Santes Creus
Ramon Sagarra Àlamo i Maria Dalmau Duch	12-04-2003	

Naixements 2003. La Nou de Gaià

Clara Ferré López	17-01-2003	Hospital Juan XXIII de Tarragona
Arnau Virgili Figueras	19-05-2003	Hospital Sta. Tecla de Tarragona
Aleix López Sánchez	07-07-2003	Hospital Sta. Tecla de Tarragona
Yosra El Allali El Miri	21-10-2003	Hospital Sta. Tecla de Tarragona
Belal Ayasnasni El Yaakoubi	23-10-2003	Hospital Sta. Tecla de Tarragona
Maria Figueras Córdoba	26-10-2003	Hospital Sta. Tecla de Tarragona
Júlia Pallarès Serra	19-11-2003	Clínica Monegal de Tarragona

Defuncions 2003. La Nou de Gaià

Mariano Pomares Castillo	01-03-2003	La Nou de Gaià
Rosalía Gallofré Solé	17-06-2003	La Nou de Gaià
Nieves Mercadé Mañé	14-08-2003	La Nou de Gaià
Sebastià Pallarès Suñé	14-11-2003	Tarragona

Amb els més petits hi tenim les atencions més grans...

Aquesta és la tasca del teu Consell Comarcal. Donar suport a tots els veïns del Tarragonès i arribar allí on els municipis tot sols no ho poden fer .

Per això, amb els més petits hi tenim les atencions més grans i amb tots plegats sumem forces.

*Des del Consell Comarcal del Tarragonès
cada dia treballem amb tu*

CONSELL COMARCAL DEL TARRAGONÈS

Carrer de les coques 3 43003 Tarragona. Tel. 977 64 38 35 www.tarragones.org

eL Nou Gaià

BON NAUAI
FELIÇ 2004